

நூறாண்டு கண்ட பாரதி

சென்னை
KANDAM, ADIPPUDI
K. K. GANESAN

918

Kmno 918

D

‘எழிலமுதன்’

பாரதி தமிழ்ச் சங்கம்

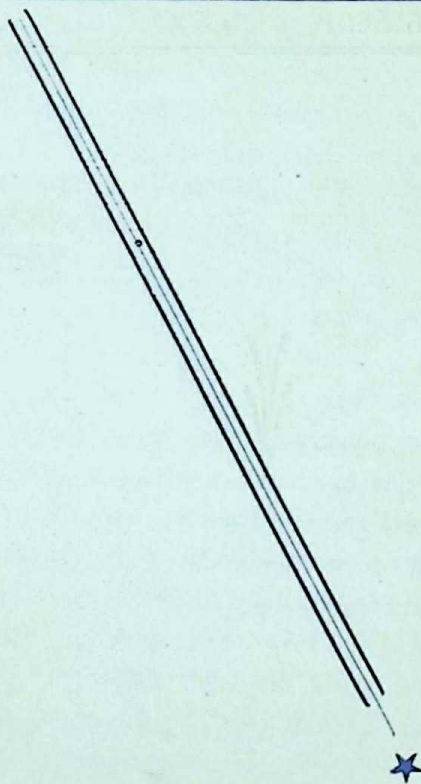
தூத்துக்குடி

திரு. ரா. அ. பத்மநாபனின் வாழ்த்து மடலிலிருந்து

....பாரதியை முற்றும் படிக்காமலும், அவரது வாழ்க்கை பற்றி வெளிவந்துள்ள நூல்களைப் படிக்காமலும், அதன்பின் தனித்துச் சிந்தனை செய்யாமலும், கேட்டுக் கேட்டுப் பழகிப் போன சில பாரதி மேற்கோள்களைச் சரம் கோர்த்த மாதிரி தந்து நூல்களை எழுதிவிடும் ஆசிரியர்கள் மலிந்த இத்தமிழகத்தில், ஒரு சிலராவது பாரதியை முற்றும் உணர முயன்று, நமது குல்லாய்க்கேற்ப பாரதி தலையைச் சிதைக்காமல் பாரதி தலைக்கேற்ப நாம் தயாரிக்கும் குல்லாயை மாற்றிக் கொள்ளுகிற பண்புடைய பாரதி பக்தர்கள் ஒரு சிலராவது இருக்கிறோமென்று காட்டிக் கொள்ளும் போது மகிழ்வெய்தாமல் வேறென் செய்யலாகும்?

... பாரதி பற்றிச் சிந்தனையைக் கிளறிவிடும் பணியை வெற்றிகரமாக மேற்கொள்ளுகிறார் ஆசிரியர் ...

நூறாண்டு கண்ட பாரதி

== எழிலமுதன் ==

‘Ezhilamuthan’ S. Murugesan M. A.

43, Sivankoil Street

Srivaikuntam-628601

பதிப்புரிமை ஆசிரியருக்கு:

வாசகர்கள் தங்களது அபிப்பிராயங்களை ஆசிரியருக்குத் தாராளமாகத் தெரிவிக்க கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறார்கள்.

ஆழ்கடல் முத்துக்கள்...

பாரதி — இந்த முன்றெழுந்து மந்திரத்தால், நமது மூச்சுக் காற்று நிச்சயம் புனிதமடையும் என்பதைத் தமிழர்கள் புரிந்து கொள்ளத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். கரிசல் காட்டில் முளைத்தெழுந்த பாரதி என்னும் கிவப்பு ரோஜா, பாரதி நாட்டின் தேசிய உணர்வில், மொழிப்பற்றில், ஆத்மீகசெழுமையில், வளம் பெற்று, அற்புத மணம் பரப்பிய நபர்கள் - இந்திய வரலாற்றின் ஏக்கத்தையும், தூக்கத்தையும் அகற்றிய விடிவுள்ளிச்சுடர்கள். அடிமைச் சிறுமையில் அகப்பட்டுத் தித்தளித்த மக்களின் நெஞ்சத்தில் - அவனது பாடல்கள் ஊழித் தியாய் உரனை; பரவின; உறுதியோடு வெள்ளையரை எதிர்க்க உதவின. கானமென்னும் நெய்யால் ஞான விளக்கேற்றி, ஊனமுற்றிருந்த மனித மனங்களில் படிந்திருந்த ஈன இருட்டை அவன் விலக்கினான்; மானத்தையும், வீரத்தையும் மக்களுக்கு ஊட்டினான். அந்த மகா கவிக்கு - நூற்றாண்டு விழாக் கொண்டாடும் வேளையில் - அவனது உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்ள - அதன்வழி அவன் கண்ட கனவுகளை நனவாக்க உளப்பூர்வமாக விரும்பியே இந்த நூல் வெளியிடப்படுகிறது.

இந்த நூலின் ஆசிரியர், பேராசிரியர் எழிலமுதன் எஸ். முருகேசன் அவர்கள் நீண்ட நாள் உழைத்த உழைப்பின் சாராம்சத்தை இந்த நூலில் தந்திருக்கிறார். இரவுகளைப் பகலாக்கி - இலட்சியத்தை நடைமுறையாக்கிய அவரது திறத்

தால். இந்த நூல் உங்கள் கைகளில் இப்போது தவழ்கிறது, பாரதியோடு தொடர்புடைய அனைத்து செய்திகளையும் முறையாகத் தொகுத்து, தனது விமர்சனச் சிறப்பையும் சேர்த்து, தமிழுக்கும் பாரதிக்கும் தொண்டு செய்திருக்கிறார். அவரது உழைப்பை - அறிவை, மக்களுக்கு அறிமுகப்படுத்துவதிலும், அவரது நூலை வெளியிடுவதிலும் பாரதி தமிழ்ச்சங்கம் பெருமையடைகிறது.

ஆழ்கடலின் உள்ளிருக்கும் முத்துச்சிப்பிகளைக் கண்டெடுத்து, முத்தாரம் அமைப்பதுபோல-மூலை முடுக்குகளில் விளம்பரமில்லாமல் உழைத்துக் கொண்டிருக்கும் அறிவு ஜீவிகளை - ஆற்றல் உள்ளவர்களைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து — அவர்களின் உன்னதமான படைப்புக்களை வெளிக்கொணர பாரதி தமிழ்ச்சங்கம் தன்னால் இயன்றதைத் தொடர்ந்து செய்யும். அந்த எண்ணத்தின் அடிப்படையில் பேராசிரியர் முருகேசனாரை பாரதி வழியில் அறிமுகப்படுத்துகிறோம். அவர் வழியில், எழுத்தாளர்களை வரவேற்கிறோம்.

இந்த நூலை ஏராளமான செய்திகளோடு உருவாக்கி - நல்ல இலக்கிய விமர்சனமாக்கிய பேராசிரியர் முருகேசன் அவர்களை மனமாரப் பாராட்டுகிறோம். அவரது பணிகள் தொடரவும், மக்கள் மத்தியில் நல்லதொரு வரவேற்பு பெறவும், மனமார வாழ்த்துகிறோம். ஆழ்கடல் முத்துக்களை இனங்கண்டு அணிசெய்வோம் !

எஸ். பி. மணிமாறன்

செயலர்: பாரதி தமிழ்ச்சங்கம்

ஆசிரியர்: வான்முதில்

பார்வை

வீரவணக்கங்கள்
பாரதியும் சுப்பையாவும்
பற்றும் வரவும்
வாழ்க நற்றமிழர்

வாசகர் நோக்கில்.....

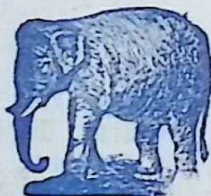
—ஒரு விடுதலை வீரர்
ஒரு மாணவர்
ஒரு தமிழ் ஆசிரியர்

“.....எனக்கு வேண்டும் வரங்களை
இசைப்பேன் கேளாய் கணபதி!
மனத்திற் சலன மில்லாமல்
மதியில் இருளே தோன்றாமல்
நினைக்கும் பொழுது நின்மவுன
நிலைவந் திடநீ செயல்வேண்டும்
கனக்குஞ் செல்வம், நூறு வயது!
இவையும் தரநீ கடவாயே!.....

.....வேதச் சுடரே! மெய்யாங் கடவுளே!
அபயம் அபயம் அபயம் நான் கேட்டேன்,
நோவு வேண்டேன், நூராண்டு வேண்டினேன்,
.....வேண்டா தனைத்தையும் நீக்கி
வேண்டிய தனைத்தும் அருள்வதுன் கடனே”.....

—‘விநாயகர் நான்மணி மாலை’

வீர வணக்கங்கள்

‘ ஞான ரதத்தில் ’ ஒரு வரி:

“ ..... மானிடா ! ..... வேடிக்கை பார்க்க வந்தவனுக்குச் சத்தியம் புலப்படாது..... ”

வேத கால ரிஷிகள் பிறப்பித்த வாழ்வு நெறிகள் முதல் அவ்வப்போது பெயர் வாங்கும் வித்தகர்களின் மரணச் செய்திகள் வரை வேடிக்கையாகவே பார்த்துப் பழக்கப்பட்டவர்கள் நாம்.

நமது சாதனைகளையும் வேதனைகளையும் சடங்குகள், பண்டிகைகள், திருவிழாக்கள், மாநாடுகள், வரலாறு காணாத பேரணிகள் முதலிய கொண்டாட்டங்களின் மூலம் பறை சாற்றுவதை ஒரு நாகரிகமான மரபாக ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறோம்.

மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியாரின் நூறாவது பிறந்த நாள் விழாவும் ஒரு வாண வேடிக்கையாகக் கரைந்து போகக்கூடாதல்லவா ?

நம்மவர்களின் இவ்வியல்பை நல்வழிப்படுத்தப் பல பெரியோர்கள் முனைந்தார்கள்: உலகத் தமிழ் மாநாட்டு ஆரவாரத்தைக் கூடக் கண்டித்தார் பெரியார் ராமசாமி (1879—1973). சம்பிரதாய விசேடங்களுக்குப் புதிய விளக்கம் தந்து தேசிய உணர்வை

வளர்க்க ஸோகமான்ய திலகர் (1856—1920) முற்பட்டார். திலகர் வழியில் தேசியம் பரவச் செய்தவர்களில் பாரதியும் ஒருவர். திலகரின் ஐம்பதாவது பிறந்த நாளின் போது பாரதி எழுதினார்: “தெய்வத்தினிடத்தில் சம்மதம் கேட்டுக் கொண்டா அதற்கு பூஜை நடத்துகிறோம்? தெய்வ பூஜையைக் காட்டிலும் இப்போது நமது நாடிருக்கும் நிலைமைக்கு வீரபூஜை (hero - worship) அத்தியாவசியமாகும். ராமன், அர்ஜுனன், சிவாஜி, பிரதாபர், முதலிய யுத்த வீரர்களும் புத்தர், சங்கரர் முதலிய ஞானவீரர்களும் வாழ்ந்த இந்தப் புண்ணிய தேசமானது இப்போது வீர சூரியமாய்ப் போய்விட்டது. அந்த ஸ்திதி ஸ்வர்க்கடாக்ஷத்தினால் உதித்திருக்கின்ற சாமான்ய மகான்களைக்கூட நாம் தக்கபடி கௌரவம் செய்யாமலிருப்போமானால் நம்மை மிகவும் இழிந்த குருடரென்று உலகத்தார் நிந்தனை புரிவார்கள்” (—‘இத்தியா’). தாதாய் நவோஜி, (1856—1920), விவேகானந்தர் (1863—1902), அவிந்தர் (1872—1950) முதலியோர் பிறந்த நாட்களிலும் பாரதி உற்சாகம் காட்டினார். “ஊருக்கூர் ராம் மோஹனருடைய சிலை ஸ்தாபித்திருக்க வேண்டும்” என்று கருதினார். (—‘சக்ரவர்த்தினி’). பஞ்சாப்சிங்கத்தின் (1865—1928) பெருமையை “லாஜபதி” “லாஜபதியின் பிரபல்யம்” பாடல்கள் மூலம் பரப்பினார்.

தேசியத் தலைவர்களின் நினைவை மட்டுமின்றிப் பெரும் கவிஞர்களின் பெருமையையும் விழாக்கள் நடத்திப் பரப்புவதில் பாரதிக்கு ஓர் ஆவல் இருந்தது. தெலுங்குக் கவி போத்தண்ணாவுக்கு அவரது பிறந்த

ஊரில் விழா எடுக்கப்பட்டது; அப்போது பாரதி, “கம்பன், இளங்கோ, திருவள்ளுவர் முதலிய மகான்களுக்கு ஞாபகச் சிலைகளும் வருஷோத்ஸ்வங்களும் ஏற்பாடு செய்ய” வற்புறுத்தினார்; பிறந்த நாட்கள் உறுதியாகத் தெரியா விட்டால் “நவராத்திரி உத்சவங்கள்” கொண்டாடப்படும் சமயத்தில் இவைகளைக் கொண்டாடுவது “ஸுலபமாக இருக்கும்” என்றார். (—‘கவி’)

வீரவணக்கம் இந்நாட்டின்பாரம்பரியக்கொள்கை. நீங்கள் ஒருவரை வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்தவர் என்று கருதினால் அவரைத் தெய்வமாக வழிபட இந்து சமுதாயம் உங்களுக்கு உரிமை தருகிறது. ‘நீத்தார் பெருமை’ காப்பது ஓர் இந்து மகனுக்குரிய இலக்கணமாகி இந்திய நாகரிகத்தின், குறிப்பாகத் தமிழர் பண்பாட்டின், தனித் தன்மையாகி விட்டது. ‘இஷ்ட தெய்வங்கள்’ இங்கே திடீர்ப் பிள்ளையாராகவும் கிளம்புகின்றன. இவைகளைச் சகித்துக்கொண்டிருக்கிற சமரசப் பொதுப் பண்பு நாம் விரும்பும் ஒருமைப் பாட்டிற்கும் ஸெக்யூலர் கலாச்சாரத்திற்கும் ஆணி வேராகிறது.

இவ்விழாக்களில் மத வேறுபாடு குறுக்கிடக் கூடாது எனவும் பாரதி தமது வாசகர்களைக் கேட்டுக் கொண்டார். சிவாஜி விழாவில் முகம்மதியர்கள் ஆர்வமுடன் கலந்து கொள்ள வேண்டினார். “நமது அக்பர் சக்ரவர்த்தியின்” உற்சவத்தையும் கொண்டாட வலியுறுத்தினார்; “முதலில் நடந்த சிவாஜி மகோத்வத்தின் பெரு முழக்கமே நமது தென்னாட்டாரது

செவிட்டுக் காதில் விழவில்லையென்றால் இனி வரப் போகிறதையா இவர்கள் கவனிக்கப் போகிறார்கள். இதையறிந்துதான் வடநாட்டாரும் தென் தேசமென்றிருப்பதே யென்றே எண்ணாமல் இருக்கிறார்கள்”.
(—‘இந்தியா’)

இன்று பாரதி விழாவில் பிற மாநிலத்தாரும், பிற மதத்தாரும் பங்கேற்கிறார்கள். தமிழக அரசின் விழாக்களுக்கான இன்றைய கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலை எழுதிய மனோன்மனியம் சுந்தரம் பிள்ளை (1852 — 1897) விரும்பியபடித் தமிழின் புகழை ‘எத்திசையும்’ மணக்கச் செய்யப் பாரதி நூற்றாண்டு விழா வாய்ப்பு அளிக்கிறது.

பாரதி மறைந்து அறுபது ஆண்டுகள்; அவரை நேரில் தெரிந்து நம்முடன் வாழ்பவர்களுக்கு அத்தனை வயதாவது இருக்கும். அவர்களில் ஒருவரை மட்டுமே நான் சந்தித்துள்ளேன்: எட்டயபுரத்தில் வாழ்ந்து வரும் நூறு வயதான திருமதி வள்ளிகண்ணம்மா. நூற்றாண்டு விழாப் பந்தலில் தமிழ் மழை கொட்டிக் கொண்டிருந்த போது, மக்கள் வெள்ளத்திலிருந்து ஓர் அரை மணிநேரம் ஒதுங்க, அம்மூதாட்டி வழங்கிய புகழுரைகளை ஒரு குடிலில் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

“ வேடத்தி சிறுவள்ளி வித்தையென் கண்ணம்மா
பிடத்தி லேறிக் கொண்டாள் — மனப்
பிடத்தி லேறிக் கொண்டாள்.”

(—‘மனப்பீடம்’)

ஏற்கெனவே நடந்து முடிந்த ஒரு சில நூற்றாண்டு விழாக்களின் ஒலியும் ஒளியும் என்னைப் போன்ற வர்களின் நினைவை விட்டு இன்னும் அகலவில்லை. அவ்விழாக்கள் எடுக்கப்பட்ட பின்னணியைத் தெரிவதன் மூலமாக இந்நூற்றாண்டு காலக்கட்ட மரபுகளைத் தொட்டுப் பார்க்கலாமே.

காந்தியடிகள் (1869—1948): அவருடன் பழகிய வர்களும் அவரைப் பெருமையாகப் போற்றுபவர்களும் அவரது நூறாவது வயதில் ஆட்சி பிடத்தில் இருந்தார்கள்; பொது வாழ்வில் நாணயமும் நேர்மையும் அபூர்வமாகப் போன சூழ்நிலை. அவரது போக்கினை மறுத்தவர்வர்களுக்கும் அவர் மீது மதிப்பு; அவருக்கான விழா சிறப்பாக எடுக்கப்பட்டதில் வியப்பில்லை. அவர் திறனை—அவர் பெரும் புகழ் பெறுவதற்கு முன்னரே—அறிந்தவர் பாரதி. அவரை 1919-ல் சுந்தித்து, ஒரு ஞானியை இன்னொரு ஞானியே அறிவான் என்றபடி, அவரால் மதிக்கப்பட்டவர் பாரதி.

வ. உ. சிதம்பரனார் (1872—1936); தமிழ்நாடு தந்த சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்களில் இணையற்றவர். திலகரின் தோழர். கப்பலோட்டிய தமிழன். தகுதிக்கு மீறிய தண்டனையும் தகுதிக்குக் குறைவான புகழும் பெற்றவர். பாரதியால் 'மாப்பிள்ளை' என்று அழைக்கப்பட்டவர். பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் பாசறையில் இருவரும் தோன்றினர். “வேளாளன் சிறை புகுந்தான், தமிழகத்தார் மன்னனென மீண்டான்....” என்று பாரதி வாழ்த்தினார். புதிய தமிழகத்தின் 'கம்பனுக்கு' ஒரு 'சோழன்!' இருவருமே 'திரைப்படப் புகழ்' பெற்றவர்கள்!!

ராஜாஜி (1878—1972); மகாத்மாவின் அந்தரங்க ஆலோசகர். மூதறிஞர் என்று அறியப்பட்டவர். அகில இந்திய அளவில் பெரிய பதவிகள் வகித்தவர். தமிழகம் அவர் விழாவைச் சிறப்பாக கொண்டாடியது, அவருடன் வேறுபட்ட அரசியல்வாதிகளின் ஆதரவில். பாரதியை “எங்கள் தமிழ்நாட்டுக் கவி” என்று காந்தியடிகளுக்கு அறிமுகம் செய்வித்தவர். பாரதியின் மறைவுக்குப் பின்பு அவரது ஆற்றலைத் தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் போற்றியவர்.

பேரியார் (1879—1973) : முந்திய மூவரிடமும் மதிப்புக் கொண்டவர். மூவருடனும் முரண்பட்டவர். சமூகச் சீர்திருத்தவாதி. நாத்திகர். பாரதியின் முற்போக்குக் கொள்கைகளுக்காகவும் தமிழ் மொழிப் பற்றிற்காகவும் அவரைப் பாராட்டியவர். 1924-ல் திருவண்ணாமலையில் நடந்த 30-வது தமிழர் மாநாட்டுத் தலைமையுரையில், பாரதி விரும்பிய வண்ணம் தமிழ் மொழியை வளர்க்க வேண்டும் என அறைகூவல் விடுத்தவர். தமிழைக் காட்டுமிராண்டி மொழி என்றும் வருணித்தவர். 1973-ல் அதற்கு அவர் தந்த விளக்கம்: “தமிழ் காட்டுமிராண்டி மொழி என்று சொல்லக் காரணம் — இன்றைக்கும், 2000 ஆண்டுகளுக்குமுன்பு எந்த மூடப்பழக்கவழக்கங்களில் இருந்து வந்தோமோ அதில்தானே இன்னும் இருந்து கொண்டு இருக்கிறோம். அந்தப் பழக்கவழக்கங்களில் இன்றும் நாம் மாற்றிக் கொள்ளாமல் 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு உள்ளவற்றையே உதாரணங்கள் காட்டிக் கொண்டு, கண்ணை மூடிக் கொண்டு பின்பற்றி வந்தால் அதற்கு என்ன பெருள்?”

பாரதியும் புதுமையை நாடியவர்; ஆனால் பெரியார் போன்றவரின் நாத்திகத்தையும் இனஉணர்ச்சியையும் ஆதரிக்காதவர். பெரியாரின் நூற்றாண்டில், அவர் புகுத்திய எழுத்துச் சீர்திருத்தம் தமிழக அரசினரால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. “இறந்த பிறகு மண்டபம் கட்டும் மனப்பான்மை உள்ளவர்கள்!” — பெரியாரின் ஆதரவாளர்களான ராதா — தங்கரசுவின் ‘இரத்தக் கண்ணீர்’ வசனத்தை நாம் இப்போதும் மறந்து விடக் கூடாது.

இந்நால்வரைத் தவிர, வங்கம் தந்த சுவாமி விவேகானந்தர் (1863—1902), ரவீந்திரநாத் தாகூர் (1861—1941) ஆகியோருக்கும் தமிழகம் பெருவிழாக் கண்டது. இவ்விருவரும் தமிழ் நாட்டிலுள்ள படித்த வாக்கத்தில் புகழ் வாய்ந்தவர்கள்; பாரதியால்பெரிதும் போற்றப்பட்டவர்கள். தமிழர்கள் பாரதியைத் ‘தமிழ் நாட்டுத் தாகூர்’ என்று சொல்லிக் கொள்வதைப் பெருமையாக நினைக்கிறார்கள்.

எவருடைய புகழையும் பெரிதுபடுத்தவோ மட்டுப்படுத்தவோ நாளிதழ்களின் சித்தத்தால் முடியும். திரு. பி. கல்யாணசுந்தரனார் (1883—1953) தமது ‘தேசபக்தன்’ எவ்விதம் தேச பக்தியை வளர்த்தது என்று “வாழ்க்கைக் குறிப்புக்களில்” தெரிவிக்கிறார்: “தலைவர்களிடத்துப் பக்தியை வளர்ப்பது தேசத்தினிடத்துப் பக்தியை வளர்ப்பதாகும். தலைமையேற்று ஒரு தேசத்தை நடத்துவோர், அந்நிலையில் அவர் தேசமேயாவர்”. இந்தப் போக்கினால் தனி நபர் வழிபாட்டைத் தவறாகப்பயன்படுத்தும் நிலைமையும் வளர்ந்திருக்கிறது. வீர

வணக்கத்தை வற்புறுத்திய பாரதி தமது மதிப்பிற்குரிய அரளிந்தனார் சிலர் காலில் விழுந்து கும்பிடுவதைக் கண்டித்தாராம். “பாரதி அடிமை உணர்வை வளர்த்திடும் எந்த நடவடிக்கையையும் கடுமையாக எதிர்த்திட்டார் என்பதற்கு”, திரு. வ. சுப்பையா ‘தாமரை’ சிறப்பிதழில் நினைவு கூறும், “இந்த நிகழ்ச்சி ஓர் எடுத்துக் காட்டாக உள்ளது”.

தென் இந்தியப் பத்திரிகைகள் வடபுறத்துப் பிரமுகர்களுக்கு இடம் ஒதுக்கும் அளவிற்கு வடநாடு தென் திசையைக் கவனிப்பதில்லை. வரலாற்று நூல்களில் தென்னகத்தைப் புறக்கணிக்கக் கூடாதென இப்போதுதான் வல்லுனர்கள் உணர்கிறார்கள். “வடநாட்டுத் தலைவர்களைத் தமிழ் நாட்டார் அளவுக்கு மீறித் தலையில் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு கூத்தாடுவது ஸ்ரீ சந்தியமூர்த்திக்குப் பிடிப்பதில்லை” என்று கல்மி ரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி ‘தீரர் சத்தியமூர்த்தி’ நினைவு அஞ்சலிக் கட்டுரையில் வரைந்தார்: “.....ராஜாஜியை நான் அளவுமீறி ஸ்தோத்திரம் செய்கிறேன் என்ற அபிப்பிராயம் ஸ்ரீ சத்தியமூர்த்திக்குக் கொஞ்சம் உண்டு ..... இந்திரன், சந்திரன், பிரம்மா, விஷ்ணு எல்லோரும் இராஜகோபாலச் சாரியார்தானா? இருந்தாலும் இவ்வளவு ஹீரோ ஓர்ஷிப் (விரபூஜை) கூடாது என்பார்.”

மீட்டிஷ் இந்தியாவில் பல தலைவர்களின் தியாக வாழ்வு அவர்களை ‘மகான்கள்’ எனும் பட்டியலில் சேர்த்தது. மேலும், தாய் மொழியின் சிறப்பை நிலை நாட்ட ஒரு நிர்ப்பந்தம் பாரதிக்கு ஏற்பட்டதைப் போல், நமது ‘தந்தையர்’ பெருமையை

அறிவுறுத்தும் தேவையும் அக்காலத்தில் இருந்தது. அவரது நூறாவது பிறந்த நாளில் நமது கண்ணோட்டங்கள் எவ்வளவோ மாறிப் போயிருக்க வேண்டுமே.

அன்று பாரதிக்கு ஓர் ஐயப்பாடு: “தமிழர்களாகிய நமக்குள்ளே ஆண்மை போய்விட்டது. வீரியம் அழிந்து விட்டது. நமக்கு தேசம் கிடையாது. ராஜ்ஜியம் கிடையாது. இந்த நிலைமையில் ஸரஸ்வதி வந்து அவதரிப்பாளா?” (‘இந்தியா’ இளசை மணியன்: ‘பாரதி டிரிசனம்’)

இந்தக் கலைமகளே நமது “கள்ளமற்ற முனிவன்” பாரதியின் உள்ளத்தை இருப்பிடமாகக் கொண்டாளோ என்று வணக்கம் செலுத்திக் கொள்கிறோம்.

(1881—1936) பிறந்த நாள், நினைவு நாள் மட்டுமின்றி எந்த நாளிலும் பாரதிவிழா எங்கும்எவர் வேண்டுமானாலும் நடத்த முன்வருகிற காட்சியைப் பார்க்கிறோம். தமிழ் நாட்டில் நடந்த, நடக்கவிருக்கும் நல்ல மாற்றங்கள் பாரதியின் வாக்கோடு தொடர்புடையன. தமிழர் வரலாற்றில் சிதம்பரனார் (1872—1936), சிவா (1884—1925) போன்ற தேச பக்தர்களுடன் இணைந்து சுதந்திர வாஞ்சையை நாட்டியவர், பழந்தமிழ்ப் புலவர்களின் பெருமையைப் பாடியவர் என்பதால் அவர்களின் நினைவும் பாரதியின் பெயரால் உறுதி பெறும்.

அவரது காலத்துச் சிந்தனையை எதிரொளிக்கும் பல தமிழ்த் தொண்டர்களின் பணிகளை ஒருமைப் படுத்திப் பொது மேடை அமைக்க ஒரு வாய்ப்பு:

பாரதியுடன் இயல்பினால் வேறுபட்டாலும் நண்பராக விளங்கி அவரினும் துணிச்சல் மிக்க சாதனைகள் புரிந்த வ. வெ. சுப்பிரமணிய அய்யர் (1881—1925); பாரதியைப் போல் நாட்டுப் பற்று, மொழிப் பற்று, சமயப் பற்று என்ற மூன்றினையும் பத்திரிகை வாயிலாகப் பரப்பிய திரு. வி. கல்யாணசுந்தரனார் (1883—1953); பாரதியின் “பாட்டைக் கேட்டுக் கிறுகிறுத்துப் போனேனேயடா” என்ற கவிமணி நேரிக விநாயகம் வீரன் (1876—1954); பாரதியின் பாடல்களை நேரில் கேட்க அலைந்து அவரைச் சந்தித்து இன்புற்று அவரால் “பாண்டியா, நீ புலவனடா” என்று வாழ்த்தப்பட்ட நாமக்கல் வெ. ராமலிங்கம் பிள்ளை (1888—1973); இந்தப் பாரதி பாரம்பரியத்தில் அறிமுகமாகித் தங்கள் பெயர்களிலும் அவரது திருநாமத்தைச் சேர்த்துக் கொண்ட சோமசுந்தர பாரதியார் (1879—1959), பாரதிதாசன் (1891—1964), சுத்தானந்த பாரதியார்; பாரதியின் சொல்லுக்குத் தமிழ் மக்களிடம் பரவலாகப் பெருமை ஏற்படச் செய்த வ. ராமசாமி (1889—1951), சத்தியமூர்த்தி, (1887—1943), கங்கி (1899—1954);... — பாரதி விழா என்றாலே தமிழ் விழா, தமிழர் விழா!

எட்டயபுரம் சின்னச்சாமி அய்யரின் மகன் தமிழ்ப் பாடல் இயற்றத் தொடங்கிய போது துடுக்கான “சின்னப் பயலாகவே” தோன்றினார். பிறகு இந்தச் சுப்பிரமணியம் மூன்று மாத காலம் மதுரையில் தமிழ்ப் பண்டிதராகப் பணியாற்ற நேர்ந்தது; இறுதியில், பண்டிதர்களால் தமிழ்த் தாத்தா என்று அங்கீகரிக்கப் பட்ட உ. வே. சாமிநாதய்யரால் (1855—1942) “இவருடைய புகழ் தமிழ் நாட்டின் புகழாகும்”

(— ‘நினைவு மஞ்சரி’) என்று போற்றப் பட்டார். இந்த வகையில் வையாபுரிப் பிள்ளை (1891—1956) போன்ற தமிழ் அறிஞர்களின் கவனம் பாரதியின் எழுத்தின் மீது செல்லாமல் இல்லை. பாரதி தனித் தமிழில் எழுதவில்லையே என்று வருத்தப்பட்ட மறைமலையடிகள் (1876—1950) அவரது தமிழ்ப் பற்றையும் கவித்திறனையும் வியந்து பாராட்டிய பாங்கினைத் திரு. மறை திருநாவுச்சரசு ஒரு கடிதத்தின் மூலம் எனக்குத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். பாரதியின் மறைவுக்குப் பிறகு அவர் தேசிய கவி, தத்துவக் கவி, புதுமைக் கவி, புரட்சிக்கவி, நல்ல கவி என்றெல்லாம் மதிப்பீடுகள் வெளியாயின. மகாகவி என்று ஐ. ராமசாமி பிரகடனப்படுத்தினார். நாட்டின் விடுதலை உறுதிப்பட்டதும் பாரதியின் புகழ் வேகமாக ஏறியது.

‘நம்முடைய ஆள்’, ‘எங்கள் வீட்டுப் பிள்ளை’ என்பது போல் முற்போக்குவாதிகள் அவரை ‘அவன்’ போட்டுக் குறிப்பிடலாயினர். இன்று ‘கவி பாரதி சொன்னானே’ என்றால் பாமரரும் பெண்டிரும் சிறுவரும் அவரது தலைப்பாகை தரித்த உருவத்தை அடையாளம் காட்டுகிற அளவிற்குத் தெரிந்தவராகி விட்டார். அரசியல் மேடைகள், நாடகங்கள், சங்கீதக் கச்சேரிகள், திரைப்படங்கள், பாடப் புத்தகங்கள் முதலியவற்றால் அவரது பாடல்கள் தமிழர் நெஞ்சில் நீங்கா இடம் பெற்றுள்ளன. பட்டி தொட்டிகளிலும் நடக்கும் பட்டி மன்றங்களில் பாரதியின் வாக்கு என்றால் தனி மரியாதை.

பல தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் பாரதியின் வரியைத் தங்கள் நோக்கமாகப் பொறித்துள்ளன. “பாரதியின் ஒவ்வொரு பொன்னுரைக்கும் ஒரு பத்திரிகை நடத்தலாம்” — சுத்தானந்த யாதி (‘யாதி விளக்கம்’). கதாசிரியர்கள் பாரதியின் சொற்களைத் தாராளமாகக் கையாண்டிருக்கிறார்கள். எந்த ஒரு அரசியல் கூட்டமோ செல்வாக்கான சமுதாய அமைப்போ சிரத்தை எடுக்காமலே பாரதியின் புகழ் நீடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. எங்கோ எப்படியோ வாழ்ந்து வரும் பலதரப்பட்ட தமிழன்பர்கள் எவ்வித பேதமும் இல்லாமல் தாமாகத் திரண்டு பாரதியாருக்குச் சிறப்புச் செய்கிறார்கள். தமிழன்னை என்ற தவப்புதல்வர் களிலே வேறு யாருக்கும் கிட்டாத பெருமை!

சில நேரங்களில் பாரதிக்கு இவ்வளவு மகத்தான வணக்கம் தேவையா என்று முணுமுணுப்புக்கள் எழுப்பப்பட்டாலும், தமிழரின் ‘பேட்ரன்ஸெயின்ட்டாக’, ஞான குருவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட திருவள்ளுவருக்கு இணையான கிர்த்தி பாரதிக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இலக்கிய வட்டாரத்திலும் ‘பாலிடிக்ஸ்’ ‘குரூப்பிஸம்’ எனும் கோஷ்டி மனப்பான்மை உண்டு. எனினும் இனிய, எளிய, தமிழ்ச் சொல்லாக்கத்திற்கு முன்னோடியாக வள்ளுவர் போல் பாரதியும் எல்லோராலும் மதிக்கப்படுகிறார்.

“ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு!” ..... இந்த ஒரு வரியையே இலட்சியமாக எங்கெல்லாமோ—சாதித் தொழில், மாணவர் சங்கங்களின் துண்டுப் பிரசுரங்களில் — பார்க்கிறோம். மனித, தேசிய ஒற்றுமையைக்

கெடுக்கும் முயற்சிக்கும் பாரதியின் சொல் துணை போகின்றது!

சொல்லில் உயர்வு (பாரதியின்) தமிழ்ச் சொல்லே-அதைத் தொழுது படித்திடடி பாப்பா!

“எலாஸ்டிஸிடி” — இஷ்டத்துக்கு விரியும் பொருளாழம் — என்று எட்டயபுரம் நூற்றுண்டு விழாவிலே திரு. நா. யார்த்தசாரதி குறிப்பிட்டது இந்தச் சிறப்பினைத்தான். விழாத் தொடர்பான டெல்லி வானொலி ஸ்பாட் கைட்டில் திரு. க. நா. சுப்பிரமணியம் குறிப்பிட்டார்: பாரதியை இன்று தவிர்க்க முடியாது, நீங்கள் முயன்றாலும்!

மனப்பாடம் பண்ணி மேற்கோளிட இலகுவாக எத்தனை வரிகள்! அமுத சுரபிகள்! அத்தனையும் நமது உடைமை போல் உரிமை வேறு கொண்டாடுகிறோம். பல நாட்களாகக் கேட்பாரற்றுக் கிடந்த பாரதியின் கைப்பிரதிகள் — கடையத்து வீட்டில் சாக்குத் துணிக்குள் ஒடுங்கிக் கிடந்த படைப்புக்கள்— இன்று நல்ல வருவாய் ஈட்டித் தரும் பொக்கிஷங்களாகப் புதிய புதிய பாட பேதங்களுடன் மறுபிறவி எடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. பாரதியின் வாழ் நாளில் அவரது நூல்கள் 18 பதிப்பிக்கப்பட்டன: மறைந்த பிறகு 44 முதற்பதிப்புக்கள்: தொடர்ந்து 128 பதிப்புக்கள்: 1980-ம் ஆண்டு முடிய பாரதியைப் பற்றி 180 நூல்கள்; ஆக மொத்தம் 370 புத்தகங்கள் என்று திரு. சீனிவாசவநாதனின் ‘மகாகவி பாரதி நூற்பெயர்க் கோவை’ மூலமாக அறிகிறோம். இப் பட்டியலில் தூத்துக்குடி பாரதி தமிழ்ச் சங்க வெளியீடுகள் வரை கணக்கிட்டால் இன்னும் எண்ணிக்கை ஏறியிருக்கும்.

“பார்மிது நான் சாகாதிருப்பேன், காண்பீர்” என பாரதி அன்று கூறியதை ஒரு பைத்தியத்தின் பேத்தல் என்று நினைத்தார்கள். அந்த “மரண மில்லாப் பெரு வாழ்வு” அவர் எழுத்துக்குக் கிடைத்து விட்டது.

இன்றைய உலகில் எங்கெல்லாம் தமிழர் கூட்டம் வாழ்கிறதோ அங்கெல்லாம் பாரதி திக்விஜயம் செய்திருக்கிறார். அவரது நோக்கத்திற்கு உகந்த வகையில் தமிழர் செயற்பட வேண்டும் என்று கட்டாய நியதி இல்லை; அவருக்கு விர வணக்கம் செலுத்துவது ஒரு தார்மிகக் கடமை. தாகூர், விவேகானந்தர் போலவோ கண்ணதாசனைப் போலவோ உலகம் சுற்றுவதற்கான வாய்ப்பு பாரதிக்குக் கிடைக்கவில்லை. அவர் மடிந்த நாளில் இப்போது நாம் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிற சுதந்திரம், மக்களாட்சி, முன்னேற்றம், எழுத்தறிவு, வாழ்க்கை வசதிகள், மக்கள்தொகைப் பெருக்கம் இல்லைதான். எனினும் அவரது இறுதியாத்திரையில் இருபது பேர் மட்டுமே காணப்பட்டனர் என்று கேள்விப்படுவதில் வேதனைப்படுகிறோம், இப்போதுள்ள வேடிக்கைகளின் பின்னணியால்.

விழா என்றால் வேடிக்கை இல்லாமலா?

ஆனால், விழா என்றால் வேடிக்கை மட்டுமேயா?

“கூட்டத்திற் கூடிநின்று கூவிப்பிதற்றலன்றி நாட்டத்திற் கொள்ளாரடி!”

என்று ‘நடிப்புச் சுதேசிகளை’ நமக்கு அடையாளம் காட்டியவரும், தமிழகத்தில் விரவணக்க விழாக்களைத் துண்டிவிட்ட, நமது பாரதியாரே.

இச் சந்தர்ப்பத்தில் யாய்லோ நெருடா என்னும் சிலி நாட்டுக் கவிஞரின் எச்சரிக்கையை இங்கே குறிப்பிட்டாக வேண்டும்: ‘நான் இறந்த பின் எனக்காகச் சிலை எழுப்பப் போகும் என் அன்பர்களே! உங்களை ஒன்று கேட்க விரும்புகிறேன். யாருக்கு வேண்டும் சிலை? உங்களைக் கெஞ்சுவதெல்லாம் இதுதான். தெய்வம் இல்லையென்று கூற வந்த என்னைத் தெய்வமாக்கி இழிவு படுத்தாதீர்கள். என் நூல்களைப் படிக்காமலே என்னைப் புகழாதீர்கள். என் கருத்துக்களை உணராமல் என்னை அடிக்கடி மேற்கோள் காட்டாதீர்கள். உங்கள் இன்ப மாளிகையை என் இடிந்து சிதைந்த கல்லறை மீது எழுப்பாதீர்கள்’.

(— குடந்தை ‘முனைவன்’ தொகுப்பு)

பாரதியின் மனத்துள் தம் புகழைப் பற்றி இப்படி ஓர் அச்சம் :—

“ மூடரின் உள்ளத்தில் என்னைப் பற்றிய

பொய் மதிப்புண்டாக இடம் கொடேன் ”

(— ‘சில சங்கற்பங்கள்’)

வருங்காலத்தில் பொழுது போக்காகத் தமது பாடலைப் பெட்டி ஏற்றி விசாரிக்கப் போகிறார்கள் என்பதை முன்கூட்டியே உணர்ந்த தீர்க்கதரிசி!

பாரதியும் சுப்பையாவும்

வாரலாற்று உணர்வு நம் நாட்டில் இன்னும் திடமாக வேருன்றவில்லை. ஆயினும் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே வாழ்ந்ததாகத் தெரியப் பட்டுள்ள புலவர்களின் வாழ்க்கைகளை அற்புதமாகத் திரித்துச் சரடுகளாக்கிப் பாதுகாக்கின்றோம்.

சில நல்ல கவிதைகள் அவைகளைப் படைத்த கெட்ட மனிதனால் இகழ்ச்சிக்கு உள்ளாகலாம். சில தரங்கெட்ட கவிதைகள் அவைகளை எழுதிய பெரிய மனிதனால் புகழ் பெறலாம். திருவள்ளுவர் போன்ற பண்டைக் காலப் புலவர்கள் எத்தனை பலவீனங்களின் உறைவிடம் என்று யாருக்கும் தெரியாது; தெரிய வேண்டிய அவசியமும் அவ்வளவாக இல்லை. அவர்கள் எல்லோருக்கும் அனாம தேயத் தகுதி உண்டு. தெய்வப் புலவர்கள் என்கிற மரியாதைக்கு உரியவர்கள்.

காலப் புயலில் அவர்களது ஆற்றல் மிக்க அம்மிக்குளவிச் சாதனைகளே பறக்க நேரிடும்: அப்போது அவர்களது அருகம்புல் வாழ்க்கை எம்மாத்திரம்?

உலகநாடக வேந்தன் ஷேக்ஸ்பியரின் (1564—1616) வாழ்க்கை பற்றிய ஆராய்ச்சி இன்னும் பலமாக நடக்கிறது. ஷேக்ஸ்பியரின் நாடகங்கள் ஷேக்ஸ்பிய

ரால் ஆக்கப்பட்டவை அல்ல, ஷேக்ஸ்பியர் என்னும் பெயரால் குறிக்கப்பட்ட ஒருவராலோ பலராலோ வரையப்பட்டவை என்று கூடச் சொல்வார்கள்; எட்டயபுரத்தில் பாரதிக்கு நினைவுச் சின்னம் அவசியமே என்று நமக்கு முந்திய தலைமுறையினர் தீர்மானித்த காலத்தில், பாரதி அன்பர்கள் ஷேக்ஸ்பியரின் சொந்த ஊரை வெள்ளைக்காரன் புண்ணிய ஸ்தலமாக்கிய பண்பைச் சுட்டிக் காட்டினர்.

பாரதியின் வாழ்க்கையைப் பற்றிப் பல நூல்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன. முழுமை பெற்ற விரிவான வரலாறு இனிமேல் எழுதப்படலாம். புகழ் வாய்ந்த பண்டைய கிரேக்கக் காவியம் படைத்த ஹோமரின் ஊருக்கு ஏழு நகரங்கள் சொந்தம் கொண்டாடின. நமது பாரதி பிறந்தது எட்டயபுரத்தில் இல்லை, சீவலப்பேரியிலாக்கும் என்கிற விவாதங்கள் நம்மிடம் குடுபிடிக்கவில்லை. கைவசம் உள்ள ஷேக்ஸ்பியரின் நாடகங்கள், பாடல்கள் மூலமாக ஷேக்ஸ்பியரைப் பற்றி அவருக்குப் பிற்காலத்தில் தோன்றிய டித்தன்ஸ் தேக்கரே என்னும் இலக்கிய கர்த்தாக்கள் பற்றித் தெரிவதைவிட மிகுதியாகத் தெரிகிறோம் என்று பெர்னாட்ஷா கூறுவது நாமும் இங்கே கவனிக்கத் தக்கது. ஒரு கவிஞனை அறிய அவனது கவிதைகளை முதலில் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

கவிஞன் ஒட்டிய வாழ்க்கை கவிதையினும் சிக்கலாகக்கூட இருக்கலாம். ஒரு சிலரின் சிருஷ்டிகளில் வாழ்வும் படைப்பும் சிவசக்தியாகப் பின்னிக் கிடக்கலாம். சிலர் “உயர்ந்த கோபுரங்களைக்” கட்டுவார்கள்; “தாழ்ந்த உள்ளங்கள்” அவர்களிடம் குடியிருக்கலாம்.

சிலர் காமக் கிளர்ச்சி ஊட்டும் கவிகளை இயற்றும் ஆற்றல் பெற்றவர்களாக இருக்கலாம்; சொந்த வாழ்விலோ சுத்தமான பிரம்மசாநியாக இருப்பார்கள். சிலரது எழுத்து அவர்கள் வாழ்ந்த முறையால் ஒளி பெறலாம்; சிலரது தலை எழுத்து அவர்கள் படைத்த இலக்கியத்தால் திருப்பம் பெறலாம். பாரதியின் படைப்பை அவரது அப்பட்டமான வாழ்விலிருந்து தனித்துப் பார்ப்பதிலும் இணைத்தே அணுகுவது இலக்கியச் சுவையைப் பெருக்கும்.

ஒரு கவிஞன் சமூகச் சீர்திருத்த வாதிடாகவும் இருப்பானேயானால் அவனது நடைமுறை வாழ்வும் அவன் கொள்கையோடு ஒத்துப் போனதா என்று கவனிப்பது அவசியம். பாரதி பற்றிய வாழ்க்கை வரலாறுகள் அவரது பெருமையை உயர்த்துகின்றன. அவரும் ஒரு “சிறியன சிந்தியாதவராக” வாழ்ந்தவர் என்று தெரிகிறோம். தீண்டாமைக்குச் ‘சவுக்கடி’ கொடுத்தவர்; பணத்தையும் பகட்டையுமே தீண்டத் தகாதவை என்று கருதியவர்; “நமக்குத் தொழில் கவிதை.....” என்று — அக்காலத்தில் முக்கால் துட்டுக்கு லாயக்கற்ற — புதிய சேவைகளை நாடியவர்; தமிழில் ‘வாழ்க்கை வரலாற்று இலக்கியம்’ பற்றித் திறனாய்வு செய்துள்ள திருமதி சாலினி இளந்தரையன் உரைப்பது போல், “உண்மையில், தமது கவிதைகளில் காணப்படுவதை விடப் பெரிய சீர்திருத்தக் காரராக” வாழ்ந்து காட்டியவர்.

ஐரோப்பியத் திறனாய்வாளர்கள் ஷேக்ஸ்பியரது காதல் வாழ்வைத் தெரிவதற்குப் பெரிதும் முயல் கின்றனர். அவரது ‘ஸானட்’ பாடல்களில் வருகின்ற

‘டார்க் லேடி’ என்னும் நாயதி அல்லது நாயகன் யார் என்று புலன் விசாரணை செய்கின்றனர். நமது பாரதி ‘சுய்சரிதை’ எழுதியிருக்கிறார். இதுவே தமிழில் முதல் சுயசரிதை. பதினாறு வயது வரையுள்ள சில செய்திகள் உள்ளன. இதில் தமது ‘பிள்ளைக் காதலைப்’ பெரிதாகப் பேசுகிறார். சுயசரிதை போல், ஆனால் இதனினும் ரசமான — ஊரும் பேரும் மாற்றப் பட்டுள்ள “சின்னச் சங்கரன் கதை”யிலும் இப் ‘பிள்ளைக் காதலின்’ அலைகள் ஓயவில்லை. ‘சங்கரனின்’ காதலிக்கு ‘இருளாயி’ என்கிற பெயர். (ஷேக்ஸ்பியரின் ‘டார்க் லேடி’யின் தமிழாக்கம்). “இவர்களுடைய காதல் செடியிலே” — குறைப் பிறவியாக நின்றுவிட்ட ‘சங்கரன்கதை’யில் பாரதி சொல்கிறார் — “ஏராளமாகப் பழுத்துத் தொங்கிய பழங்கள் சங்கரன் செய்த கவிதைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை”. எடுத்துக்காட்டாக, ‘மூன்று காதல்’ என்னும் தோத்திரப் பாடல், கவிஞனின் வாழ்க்கையைக் குறிப்பாக உணர்த்துகிறது.

‘சங்கரனை’ உருவாக்கியவரின் இன்னொரு கருத்து : “ஓருவனுடைய உள்ளியல்பை மற்றொருவன் முழுவதும் அறிந்து கொள்ளுதல் எக்காலத்திலும் சாத்தியமில்லை. அவனுடைய இயல்பு அவனவனுக்கே தெளிவாகத் தெரியாது. பிறனுக்கெப்படி விளங்கும்?” தெரியாமல் ஏன் சுயசரிதை, விளங்காமல் ஏன் விமர்சனம் என்றெல்லாம் கேட்கக் கூடாது. நம்முடன் வாழும் எழுத்தாளர்களின் சுயரூபம் கூட மங்கலாகவே நமக்குத் தெரிகின்றது. எமது வாழ்க்கை ஒரு திறந்த புத்தகம் என்கிற மனப்பக்குவம் சிலருக்கே ஏற்படும்.

இன்றைய இலக்கியவாதிகளில் சிலர் தங்களது அந்தரங்க வாழ்வு 'அதிங்கமாக' இருந்தாலும் அதைக் கூச்சமின்றித் தாங்களே மிகைப்படுத்தி எழுதி வாசகர்களைக் கவர்ந்து இழுக்கிறார்கள். தமிழ் நாட்டில் கண்ணதாசன், அ மெ ரி க் கா வி ல் டென்னிஸி லில்லியம்ஸ், இந்த ரகத்தைச் சார்ந்தவர்கள். கலை உலகில் இறங்கியவர்களிடம் காதல் ஒழுக்கத்தை எதிர் பார்ப்பது சிறுபிள்ளைத்தனம் என்று நினைக்கிற ரசிகர்களும் இன்று முளைத்திருக்கிறார்கள்.

பாரதி "பெண்ணாலே அறிவிழக்கும் பித்தர்" அல்லர்; "காதலினைப் போற்றும் கவிஞர்"; "பெண்மை தான் தெய்விகமாம் காட்சியடா" என்று உரக்கக் கூவியவர்; பெண் அறம் பாடும் வித்தகர். மனைவி செல்லம்மாவிடம் அவர் எவ்வளவு மேலான அன்பு பாராட்டியவர் என்று அறிகிறோம். (காண்க : 'பாரதி பட்டினி நோன்பு' — பாரதிதாசன் கட்டுரை)

ஐந்து வயதில் தாயை இழந்தார். தாய்க்குலத்தின் அந்தஸ்தை, மரியாதையை, நிலை நாட்டத் துடித்தார். பதினைந்து வயதிற்குள் திருமணம். பிற்காலத்தில் தமது பால்ய விவாகத்திற்காக வருந்தினார். அவரது ஆரம்ப காலச் சமூகச் சிந்தனைகளில் தாக்கம் ஏற்படுத்தியவர் விவேகானந்தரின் சிஷ்யை நியேதி. (1867—1911). தமது இருபத்துமூன்றாம் வயதில் பாரதி இந்த ஐரிஷ் பெண்மணியைக் கல்கத்தாவில் சந்தித்துக் குருவாக மதிக்கலானார். இல்லற வாழ்வையே விரும்பியவர். குடும்பத்தில் இன்பமும் இல்லாமையும் அரும்பின. ஒருகால் துற

வறத்தை நாடி யிருப்பாரானால் பாரத மாதா
இன்னொரு அவ்வையாரை, விவேகானந்தரைச்,
சுமந்திருப்பாளோ?

“மாதாவாகிய தாம்ரபரணி” (‘பாபநாசம்’ கட்டு
ரை) பெற்ற இந்தச் சுப்பையா எங்ஙனம் கங்கையில்
மூழ்கிப் பாரதியாராகத் தலை நிமிர்ந்தார் என்று
அவரது பழைய நண்பர்களின் எழுத்துக்கள் மூலம்
தெரிகிறோம். காகியில் ஒரு பேருரை பொழிந்தாராம்.
‘சரஸ்வதி’ பூஜைக்காக. பொருள்: பெண் கல்வி!
அன்றே ஒரு ‘காண்ட்ரவர்ஸியல்’ பிழமணராகக், கிளம்பி
விட்டார். அந்தக் காலம், அவரது சுயசரிதை வார்த்தை
களில், “பார்ப்பனக் குலம் கெட்டழிவு எய்திய
பாழடைந்த கலியுகம்”. அக்ரகாரத்து அதிசயப் பிறவி
களில் ஒருவராக அறிமுகமானார்.

பாரதியிடம் இயல்பாக உள்ள பெண் உள்ளம்
புதுமையை விரும்பும்; உலக வாழ்வின் கோரங்களைக்
கண்டு பதறும்; இயற்கையின் எழிலில் மயங்கும்;
புதிய அலங்காரங்களை நாடும்; தெய்வத்தின்
துணையைத் தேடும்; பெண் விடுதலைக்குக் குரலும்
கொடுக்கும். அவரது கபடமற்ற சமூக உணர்வுக்கும்
தெளிந்த கவி நயத்திற்கும் அவரிடம் புதைந்திருக்கிற
பெண்மை ஒரு காரணமாகலாம். ‘குயில் பாட்டில்’
ஒரு பெட்டைக் குயில் — அதாவது ஒரு பெண்
இதயம்—மாட்டுப் புத்தியையும் குரங்குத் தனத்தையும்
நாகுக்காகச் சமாளித்து விரட்டிக் கலா ரசனையுடைய
மன்னவனை நாடுவதாக ஒரு “நெட்டைக் கனவு”
காண்கிறார். ‘பாஞ்சாலிசபதமும்’, அவர் சிந்தனையில்,
ஓர் அபலைப் பெண்ணின் விடுதலைக் காவியமாகி
விடுகிறது.

அவர் வழிபடும் இஷ்ட தெய்வமும் பராசக்திதான். முருகனைப் பாடினாலும், விநாயகனைத் துதித்தாலும் அன்னை பராசக்தியின் நினைவை அவரால் மூடி மறைக்க இயலவில்லை. அவரது “கண்ணன்” தாயாகவும் காதலியாகவும் கூடக் காட்டப்படுகிறான். அவரது பாடல்களில் எண்பதினைத் தோத்திரங்கள் என்று தொகுத்தால் பாதியில் ‘சக்தி’யே ஆதிக்கம் செலுத்துகிறான். ருஷ்யாவில் குடியரசு நிலை பெற்றது “தேவி பராசக்தி ஆணை”யால் என்று பாடத்தொடங்குகிறார். ‘சக்தி’ என்ற சொல்லில் எத் துணை சக்தியை மனுஷன் கண்டிருப்பாரோ!

தெய்வ பக்தி ஒருவனுக்கு அசாதாரணமான தைரியத்தையும் தரலாம்; பயந்த சுபாவத்திற்கும் சர்வ சாதாரணமான உடந்தையாக இருக்கலாம்.

பாரதியின் எண்ணங்கள் புரட்சிகரமானவை, இலட்சிய வீரனுக்கான இலட்சணங்கள். ஆனால் இயல்பில் அவர் பயந்த சுபாவம் மிக்கவர். வறுமை, நோய், மரணம் பற்றிய அச்சம் அவரிடம் தொற்றிக் கொண்டு நிரந்தரமான பரபரப்பை உறுத்தியுள்ளது. ‘அச்சம் தவிர்’ என்பது அவரது ஆணை.

“அச்சமில்லை அச்சமில்லை” என்கிற பாடலில் அச்சமின்மைக்கு ஓர் அழுத்தமான, கவிதை வடிவம் தந்துள்ளார். ‘அச்சமில்லை’ என்பதை ஒரு வேதாந்தக் கொள்கையாகவும் அவர். இசைத்திருக்கலாம். சிறந்த கவிஞன் பல்குரல் மன்னன். வீரன் மட்டுமே வீராவேசப் பாடலை இயற்ற முடியும் என்றில்லை. பக்திப் பரவசம் ஊட்டும் கீதங்களை ஒலிப்பவன்

சொந்த வாழ்வில் உண்மையான பக்திமானாக இருக்க வேண்டும் என்பதும் உருக்கமான காதல் பாட்டைப் பாடுகிறவன் காதலில் வயப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பதும் சட்டமா?

“ஆறு மாதம்தான் சிறைத் தண்டனையா, நான் என்ன கோழிக் குஞ்சையா திருடினேன்!” என்று பிரிட்டிஷ் இந்தியாவைக் கேலி செய்த நேதாஜி சுயாஷ் சந்திர போஸ் (1897 — 1945?) போன்ற வீரர்கள் பாரதிக்குத் தேவைப்பட்டனர். அவர்களது வஞ்சின மாகப் பாடல் எழுதவும் அவரால் முடியாதா என்ன?

வ. உ. சி.க்குச் சிறைச் சாலையில் இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகள் பாரதியை வெகுவாகப் பாதித்தன. புதுவை அவருக்குப் புகலிடம் அளித்தது. 1918-ல் அவர் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவிற்குத் திரும்பிய சில நாட்களில் கைது செய்யப்பட்டார். ஒரு மாதத்திற்குள் விடுதலை வாங்கிக் கொண்டார். பல சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்களைப் போல் நெடுங்காலம் சிறைப் பட்டிருந்தால் நொறுங்கிப் போயிருப்பார். அவரது உடல் நிலையும் தன்னிச்சையான போக்கும் கடுமையான சிறைக் கட்டுப்பாட்டைத் தாங்க முடியாதவை.

இதனால் அவர் ஒரு கோழை என்று கூறிவிட முடியாது. எந்த விவகாரத்திலும் எப்போதுமே துணிவாக இருப்பவன அபூர்வம். பிரங்கியை எதிர் கொள்பவன் பிள்ளைப் பூச்சிக்கே பயப்படலாம். எழுத்தில் வன்மையாக இருப்பவனிடம் மென்மையான உள்ளம், அவனையே அச்சுறுத்தும் உணர்வு, இருக்கக் கூடாதா!

‘பேய்க் கூட்டம்’ என்ற தலைப்பில் ஒரு கதை-
 ‘காளிதாஸன்’ என்ற பெயரில் பாரதி எழுதியது.
 “வாப்பா! காளிதாஸா! பயப்படாதே... ..” என்று
 பண்டாரம் பேசுகிறார்; “.....எங்கும் அஞ்சோம்,
 யார்க்கும் அஞ்சோம், எதற்கும் அஞ்சோம், எப்போ
 தும் அஞ்சோம் என்று நீ பாடினதை நான் நேற்று
 ஒரு புஸ்தகத்தில் பார்த்தேன். நீ உண்மையான
 அனுபவத்தைச் சொன்னாயா அல்லது வெறுங்
 கற்பனைதானா என்பதை அறியும் பொருட்டாக நான்
 இங்கே கொணர்வித்தேன்.....நீ அந்த ஆற்காடு
 நவாபினிடமிருந்த பிராமணச் சோதிடரின் வம்சத்தில்
 பிறந்தாயோ? ஆற்காடு பயம் பயப்படுகிறாயே!
 மூடா, ஆறுதலடை”. தன்னையே கேலி செய்யத்
 துணிந்தவன் ஓர் உயர்ந்த மானிடனாகத்தான்
 இருப்பான். ஐவஹிஸால் நேரு (1889 — 1964)—விர
 வணக்கத்தை வெறுப்பவராகவும் அதில் பழகிப் போய்
 விலக முடியாதவராகவும் சுய சரிதையில் தம்மைக்குறிப்
 பிட்டுக் கொள்கிறவர்—தம்முடைய வீரப் பிரதாபங்களை
 எள்ளல் செய்து சாணக்கியன் எனும் புனை பெயரில்
 ‘மாடர்ன் ரெவியூவில்’ எழுதினார். பாரதியும் தமது
 அஞ்சா நெஞ்சத்தைக் கிண்டல் செய்கிறார். தமது
 பலக் குறைவை ஒத்துக் கொள்ளத் தயங்கவில்லை:
 “நீங்கள் முதலியவர்களைப் போல பெருந் தொழில்கள்
 செய்ய நம்மால் முடியாதெனினும் தத்தம்மால் இயன்ற
 வரை தாய் பூமியின் நலத்தின் பொருட்டாகப் பாடு
 படுவது பாரதக் குமாரர்களனைவருக்கும் முக்கிய
 கடமையாதலால் ஏதோ ‘எல்லோரும் நெல்லை
 உணர்த்தினால், எலி வாலை உலர்த்தும்’ என்ற
 பழமொழி போல நம்மால் நடக்கக் கூடிய சிறிய
 தொழில் புரிய முற்பட்டிருக்கிறோம்”. (‘இந்தியா’)

ஜார்ஜ் வாட்சன் என்னும் திறனாய்வாளர் ஓர் இலக்கியவாதியை இலக்கியத்தின் வாயிலாக அறிவது பற்றிப் பின்வரும் வாக்கியத்தில் சொல்கிறார் :
 “It is undeniable that poets have often written in voices other than their own”.
 (— *The Study of Literature*) கவிதையில் கவிஞனுடைய தோற்றம் ஒரு நாடகக் கதாபாத்திரத்தின் தன்மையே: “The poet’s presence in his poem is always and necessarily that of a dramatic speaker”. (—*The Study of Literature*)
 ஷேக்ஸ்பியரின் மனோ நிலையை அவரது நாடக வசனங்கள் வெளிப்படுத்துகின்றனவா என்று வினவப் படுவதற்கு ‘தியரி ஆஃப் லிட்ரேச்சர்’ என்கிற புகழ் பெற்ற நூல் தரும் பதிலைப் பாருங்கள் ;
 “..... authors cannot be assigned the ideas, feelings, views, virtues and vices of their heroes, And this is true not only of dramatic characters or characters in a novel but also of the ‘I’ of the lyrical poem”. (—*Theory of Literature: Rene Welleck and Austin Warren*)
 பாரதியின் பாடல்கள் அவரைப் பற்றிய தப்பான விமர்சனக் கண்ணோட்டங்களையும் பரப்பி விடலாம்.

ஆகவே, “ஐய பேரிகை” பாடல் “பயமெனும் பேய்தனை யடித்தோம்” என்று தொடங்குவதால் பாரதியும் பயத்தை வென்றவர் என்று முடிவு செய்யக் கூடாது.

இதே பாடலின் கடைசி வரிகள்:-

“காக்கை குருவி எங்கள் ஜாதி - நீள்
கடலும் மலையும் எங்கள் கூட்டம்
நோக்குந் திசையெலாம் நாமன்றிவே நில்லை
நோக்க நோக்கக் களியாட்டம்”

உண்மையிலேயே இப்பக்குவம் நிரம்பப் பெற்றவர்
பாரதி என்பதை அவர் வாழ்ந்த முறை நமக்குப்
புகட்டுகிறது. அவரது இலக்கியப் புத்தையலில் காக்கை,
குருவி எத்தனை தடவை பறக்கின்றன!

பழைய தமிழ்ப் பாடல்களில் மயிலும் அன்னமும்
அடிக்கடி நடனமாடும். இவைகளை ‘மேற்குடிப்’
பறவைகள் எனலாம். நம் தமிழ் வீடுகளில் நம்மோடு
உண்கிற காகமும் உறங்குகிற குருவியும் நமது குடும்ப
உறுப்பினர்கள். இவைகளுடன் நமக்கு ஆயிரம்
குடும்பச் சண்டைகள் இருந்தாலும் இந்தக் கூட்டுப்
பண்பாட்டைக் காக்கின்றோம். இப்பறவைகள் சாணன்ய
வர்க்கத்தைச் சார்ந்தவை; நம் சோஷலிஸக் கவிஞரின்
சாம்ராஜ்யத்தில் முன்னுரிமை, விசேஷ சலுகை
பெற்றவை. இவற்றின் மத்தியில் அவன் தன்னை
மறந்து உறவாடும் போது அவனது உன்னத மனிதப்
பண்பு - குழந்தை உள்ளம்—பளிச்சிடுகிறது.

இந்நான்கு வரிகளில் பாரதியின் நாடியைப்
பார்த்தவர்களில் வினோபாவேயும் ஒருவர் என்று
டாக்டர் மு. அறம் தெரிவிக்கிறார். (— கல்கத்தா
பாரதி தமிழ்ச் சங்க வெளியீடு) இயற்கைச் சக்தியின்
மிக நுண்ணிய அங்கம் மனிதனே என்கிற உணர்வை
இத்தமிழ்ப் பாடலே நமக்குப் போதித்ததாக வினோபா
தெரிவித்தாராம். “இங்வே பண்பட்ட இலக்கிய
நாட்டின் தேசிய கீதம்” என்பார் எனது பேராசிரியர்
அ. சீனிவாசராகவன். (‘இலக்கிய மலர்கள்’),

காளிதாசனின் சகுந்தலை காட்டிலுள்ள விலங்கு களையும் செடி கொடிகளையும் தனது உடன்பிறப் பாகப் பாவித்துக் கொள்வாளாம். அந்தக் கவித்து வத்தை ஐரோப்பியச் சிந்தனையாளர்கள் பெரிதும் ரசித்துப் பாராட்டி வியந்திருக்கிறார்கள். ஐரோப்பிய வர்த்தகர்கள் இம் மண்ணிலுள்ள வளங்களைக் கொள்ளையிட்டுச் சென்றார்கள்; ஐரோப்பியத் தத்துவ ஞானிகள் இப்படிப்பட்ட கவிச் சுரங்கங்களில் மனதைப் பறி கொடுத்தார்கள். 'சாகுந்தலம்' காட்டும் இந்த உயிர்த் துடிப்பின்ல்தான் நமது பாரதி தமக்குள்ள புனை பெயர்களில் 'காளிதாஸனைச்' சேர்ந்திருப் பாரோ! இதனால்தான் இப்புதிய காளிதாஸனின் மகளும் சகுந்தலா பாரதியாக்கப்பட்டாரோ!!

நமக்குத் தெரிந்த உயிரினங்களில் எல்லா மனிதர் களுக்கும் குதூகலம் ஏற்படுத்துகிற இனம் — மனிதப் பிறவிக்கு இணையானது—எது என்று உங்களுக்குத் தெரியும். பறவைகளையும் மிருகங்களையும் நிரப்பி எடுக்கப்பட்ட திரைப்படங்களைப் பார்த்திருப்பீர்கள்; அந்த வானரம் காட்சி கொடுத்ததும் உங்கள் அபிமான ஹீரோவுக்கு வரவேற்பு கொடுப்பதாகத் திரையரங்கு ஆனந்தப் பெருக்கில் மூழ்கும். அவ்வினத்தின் மகிமையை யாரேனும் பாரதியைவிட அவ்வளவு ரசமா கப் பாடியிருப்பார்களோ! 'குயில் பாட்டிற்கு' இனிமை கூட்டும் அவ்வரிகளை முழுவதுமாகத் தேடிப் பார்த்து வாசியுங்களேன் — பண்டிதர், பாமரர், கிழவர், சிறுசுகள் யாருக்கேனும். குழந்தைகளுக்கான இலக்கியம் தமிழிலே வெகு குறைவாக இருக்கின்றதே என்று குறைபடுபவர்கள் கவனிக்க வேண்டிய வரிகள்.

இதே நோக்கிற்குத் தேவைப்படுகிற மாதிரியில் 'சிட்டுக் குருவி' 'பாபநாசம்' என்னும் கட்டுரைகளும் பாரதி வரைந்துள்ளார்.

'காற்று' என்று ஒரு வசன கவிதை. பலப் பல உயிரினங்கள்..... சிற்றெறும்பு, அதனினும் சிறிய பிறவிகள், புலி, எருமை..... என்று சகட்டு மேணிக்கு வருகின்றன. உயிரியல், தத்துவம், தேசியம், புராணம், தமிழ்..... இப்படிப் பாடங்கள் புகட்டுகின்றன. இக்காற்று எண்ணற்ற உயிர்கள், காட்சிகள் மூலம் நிலையற்ற எண்ணங்களைச் சிதறியடிக்கிறது.

'ஐகத் சித்திரம்' என்னும் சிறு நாடகம். 'கிலுகிலு' 'கிக்கி', 'கேக்க', 'கெக்கக்க', 'கிச்' 'டுபுக்' 'டிர்ர்' என்று ஊர்வன, பறப்பன, விலங்கினம் ஒருபுறம் சட்டம் பேசுகின்றன. இன்னொரு புறத்தில் நாரதரிடம் இந்திரன், "நீரும் கழுதையும் ஸமானந்தானா?" என்று வினவுவதற்கு "ஆமாம்" என்கிற பதிலைக் கேட்கிறோம்.

'சந்திரத் தீவு' என்று ஒரு கதை. மனிதன் உட்பட்ட பிற உயிரினங்களிடம் உள்ள சைவ, அசைவ உணர்வு பற்றிய கலந்துரையாடல் வரைந்துள்ளார்.

உயிரினங்களிடம் இயல்பாகவே அன்பு செலுத்து பவர். கோவில்களில் உயிர்ப் பலியைக் கண்டித்தவர். மாமிச உணவை விரும்பாதவர். காக்கையின் பாஷைக்கு 'அகராதி' போடவும் மிருகங்களுக்குப் 'பள்ளிக்கூடம்' தொடங்கவும் வேண்டிக் கொண்டவர். மனிதப் பிறவி, களில் "மிருக ஜன்மங்கள்" தலையெடுப்பதைக் கேலி

செய்தவர். அக்ரஹாரத்தில் கழுதைக் குட்டியை
அரவணைத்து முத்தம் கொடுத்தவர்.

இங்ஙனம் அன்பில் ஏக கிறிஸ்துவையும் கௌதம
புத்தரையும் நினைவூட்டுகிறார். அவரது,

“ தின்னவரும் புலிதன்னையும் அன்பொடு
சிந்தையிற் பேற்றிடுவாய் நன்னெஞ்சே”

என்கிற கட்டளை தமக்கு இடையூறு செய்யத் துணிந்த
அடிமையின் எதிரே சொல்லப்பட்ட வேதாந்தம் மட்டும்
அல்ல; திருவனந்தபுரத்து மிருகக் காட்சிச் சாலையில்
‘மிருக ராஜனைத்’ தடவிக் கொடுத்த கவிராஜன்’ —
திருவல்லிக்கேணி கோயிலில் நின்ற மதம் பிடித்த
யானையை நெருங்கி அதன் காலடியில் கிடந்து மீட்கப்
பட்டு “யானை இன்னாரென்று தெரியாமல் தள்ளி
விட்டது” என்று எழுதிய ‘மித்திரன்’ — பேசும்
அனுபவ நெறி.

மகாகவிகளின் படைப்புக்களிலிருந்து மேற்கோள்
எடுக்கும் போது சந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்றபடி புரிந்து
கொள்ள வேண்டும். அவர்களது கண்ணியமும்
காக்கப்பட வேண்டும். பாரதி ஒரு கவிதையில்
“பாடுபடல் வேண்டா” “ஊனுடலை வருத்தாதீர்”
என்று அறைகூவல் விடுக்கிறார். அடுத்த வரியிலேயே
இத்தத்துவத்திற்கான விளக்கம் தருகிறார்; அதை
மறைத்து விட்டால் பாரதியின் கருத்தைத் துஷ்பிர
யோகம் செய்வதாகும்: “ உங்களுக்குத் தொழில்
இங்கே அன்பு செய்தல் கண்டீர்!” — இது
அவருக்கு எளிது; உண்மையில் கடினமானது.

“பாரதத்திடை அன்பு செலுத்துதல் பாபமோ” என்று வெள்ளைக்காரனை எதிர்த்துக் கேட்கச் சிலர் துணிந்து கொண்டிருந்த காலத்தில் பாரதி வளர்ந்தார். பெரும்பாலான மக்கள் ‘ஊரே யாதும், கேளிரே யாவும்’ — அதாவது சொந்த ஊரே உலகம், சுற்றத்தார் எனும் சாதிக்காரர் மட்டுமே சமூகம்— என்று வாழ்ந்து கொண்டிருந்தனர். பாரதி சில காலம் காசியில் தங்கியிருக்கா விட்டால் அகன்ற தேசியப் பார்வை அவருக்குக் கிடைத்திருக்காது. தென்னாட்டுச் சிந்தனையாளர்கள் வடநாட்டிற்குச் சென்று சுற்றிப் பழகினால் அவர்களது அனுபவமும் கிரீத்தியும் விரிவடைகின்றன. பாரதி எட்டயபுரத்திலேயே வாழ்நாளைக் கடத்தியிருப்பாரேயானால் காவியங்களைக் காம சூத்திரக் கவிதைகளோ எழுதிப் புதும் பெற்றிருப்பார். அந்த அளவிற்கு அவரது தொடக்கப் படிப்பும் ஜமீன் சூழ்நிலையும் ஒத்துழைத்திருக்கும். ஆனால் ஒரு தரமான தேசிய கவியைத் தமிழ் மொழி இழந்திருக்கும்.

தமிழ் அன்னை பாரதியைப் பெற்றாள் என்றாலும் வங்காள மாதாவே அவரை ஒரு தேசிய கவியாக வளர்த்தாள்.

வங்கப் பிரிவினையைத் தொடர்ந்து அங்கே ஏற்பட்ட விழிப்பு பாரதியை வெகுவாகப் பாதித்தது. “வங்கமே வாழிய” என்ற தலைப்பில் அவர் எழுதிய கீதமே அவர் வெளியிட்ட முதல் நாட்டுப் பற்றுப் பாடல். தமிழகத்திற்கு மட்டும் இல்லாமல் எல்லா இந்திய மொழியினரும் புதிய மலர்ச்சி பெற்றதற்கான தூண்டுதல் வங்காளத்திலிருந்தே பீறிட்டு வந்தது.

நெல்லையில் தமக்குக் கிடைத்த அவலமான கல்வியின் தன்மையை நினைத்து அவர் 'சுய சரிதை'யில் வருந்தினார். பிற்காலத்தில் அவரே தமக்கு விருப்பமான ஆசான்களைத் தேடிச் கொண்டார். மற்ற மொழியினரைவிட வங்காளியே வெள்ளைக்காரர் தொடர்புக்கு ஆரம்பத்தில் மசிந்தான், வெள்ளைக்கார எதிர்ப்புக்கும் விரைவில் துணிந்தான். வங்காளத்துத் தேச பக்தர்களையும், கவிஞர்களையும் நெருங்கி அறியும் பேறு பாரதிக்கு எளிதில் வாய்த்தது. ராஜாராம் மோஹன்ராய் (1774—1853) ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் (1836—1886), ஜகதீஸ் சந்திரபோஸ் (1858—1937), விபின்சந்திர பாலர் (1858—1932), விவேகானந்தர் (1863—1902), ரவீந்திரநாததாசுர் (1861—1941), அரவிந்தர் (1872—1950) முதலானவர்களின் சாதனைகள் பாரதிக்கு ஊக்கமும் தன்மை பிக்கையும் வழங்கின. பங்கிம் சந்திரர் (1838—1894) இயற்றிய “வந்தே மாதரம்” பாரதியால் தமிழில் ஆக்கப்பட்டது.

வடமொழிப் பயிற்சியும் வடநாட்டுக் கலாச்சாரமும் இந்தத் தென்கோடித் தமிழனின் நடை, உடை, பாவனை, சிந்தனையை மாற்றின. அவரது எழுத்திற்கு ஒரு தனித் தன்மை இதனால் ஏற்பட்டது.

அவர் 1919 -ம் ஆண்டில் எட்டயபுரம் மகாராஜாவிடம் பரிசுகள் வேண்டி எழுதிய சீட்டுக் கவியில்,

“புவியனைத்தும் போற்றிட வான்புகழ் படைத்துத்
தமிழ் மொழியைப் புகழி லேற்றும்
கவியரசர் தமிழ்நாட்டுக் கில்லை யெனும்
வசை யென்னாற் தமிழ்த் தன்றே”

என்று தம்மை விமர்சித்துக் கொண்டார். அவர் ஒரு பச்சைத் தமிழனாகத் தோன்றியதன் பயன் நிறைவு பெற்றது. தமிழ் நாட்டிற்கான “வசை” மறைந்தது; “பழி” பிறந்தது :

“ பாரதியார் மிகக் கொடிய வறுமை மேவப் பார்த்திருந்த தமிழருற்ற பழிதான் என்னே!”

(— நாமக்கல் கவிஞர்)

பாரதி வாழ்ந்து கொண்டிருந்த சமயத்தில் அவரைத் தமிழ் மக்கள் ஆதரிக்கத் தவறி விட்டனர் என்று பரவலாகப் பேசப்படுகிறது.

“ அவ்வை முதல் பாரதி ஈறாக எல்லாரும் தரித்திரத்தின் தவப் புதல்வர்கள்தான் ” என்று அவர்களை விடவும் கொடிய வறுமைக்குப் பலியான புதுமயம்பீர்தன் (1906—1948) வருணிக்கிறார்; “ஒரு வேளை இந்தத் தரித்திரம், மனிதன் மனதில் உதிக்கும் கவிதை உணர்ச்சியை இயக்கும் சாட்டை போலும்”. பாரதியை ஆதரிக்க நண்பர்கள் முன்வராமலில்லை. அவரது பொறுப்பற்ற வாழ்வு முறையும் வறுமையை மிகுதிப்படுத்தியது.

சென்னையிலும் புதுவையிலும் வாழ்ந்திராமல் கடையம் போன்ற கிராமத்தில் மட்டும் ஒதுங்கியிருப்பாரேயானால் அவரது ‘கவிதை மலர்கள்’— ஆங்கிலக் கவிஞன் தாமஸ் கிரேயின் இரங்கற்பாப் புலவன் உதிர்த்தவை போல்— ‘கவனிப்பாரற்று வாடிக் கருகிப் பயனற்றுப் போயிருக்கும்’ பாரதியின் வறுமை தமிழுக்கு வளமை தரத் தவறவில்லை. அவரது ஆற்றலும் புகழும் வெளிச்சத்திற்கு வரப் பத்திரிகைகள் பக்க பலமாக நின்றன.

வங்காளத்தில் தொடங்கப்பட்ட ‘அழிந்த பஜார்’ போன்ற தேசியப் பத்திரிகைகளின் தமிழ் நாட்டு வாசகர்களில் பாரதியும் ஒருவர். அக்காலத்தில்தேசியப் பத்திரிகைகளில் எழுதுவது எவ்வளவு சிக்கலானது என்பதை நினைவு கூற நெல்லை டி. ராமஸ்வாமியின் (1903—1967) வார்த்தைகளைக் கவனியுங்கள்: “ஒரு முறை பேனாவை ஒட்டு முன்பு, அதனால் வரக்கூடிய விபத்தை ஆசிரியர் ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராய் இருக்க வேண்டும். ஆசிரியர் தலைக்கு மேலே மெல்லிய நூலில் ஒரு வாள் தொங்கிக் கொண்டே யிருக்கும். நூல் அறுந்து வாள் எந்த நேரத்திலும் அவர் தலை மேலே விழுந்து விடக் கூடும். அதற்காக, அவர் தலைநிமிர்ந்து வாளையே பார்த்துத் திகைத்துக் கொண்டிருந்தால் பேனா ஓடாது, பத்திரிகையும் வராது.....ஆசிரியர் வீரமாக எழுத வேண்டும். தலைக்கு நேரே தொங்கும் வாளை அறவே மறந்து விட்டால்தான் இது சாத்தியமாகும்”. (‘ஜெயில்: கட்டுரைத் தொகுப்பு’)

பாரதி என்கிற மாஸிடனைப் புரிந்து கொள்ள அவரது பத்திரிகைப் பணியை அலசிப் பார்க்க வேண்டும். உலகம் போகிற போக்கை உன்னிப்பாகக் கவனித்து அவருடைய அபிப்பிராயங்களைப் பரப்பப் பத்திரிகைகள் உதவின; அவரது உள்ளத்தைப் பல தரப்பட்ட கோணங்களில் நாம் அறியவும் உதவுகின்றன.

எட்டயபுரத்திலும் திருநெல்வேலியிலும் இளமைக் காலத்தில் பாரதி பெற்ற இலக்கிய அனுபவத்தால் மட்டும் அவர் சிறப்பான பத்திரிகையாளராக உயர்ந்

திருக்க முடியாது. இளசை மணியன் போன்றோர் முயற்சி எடுத்திருக்கா விட்டால் அவற்றை நாம் இன்று தொகுப்பாக வாசித்திருக்க முடியாது.

பாரதியின் அறிவாற்றல் மனித வரலாற்றில் அதிசயமானது. "He was one of the self-taught men of genius of whom we have perhaps more in our country than are to be found else where" (— "*Bharathi and Indian Renaissance*"; Prof. P. Mahadevan; Calcutta Bharathi Tamil Sangham Publication No. 10).

ஊருக்கு ஒரு ராசாவும் ஞானியும் புலவனும் சும்மா பேருக்கு இருந்தனர். பாரதியின் சுதந்திர தாகத்திற்கும் அறிவு வேட்கைக்கும் உலக நோக்கிற்கும் ஈடு கொடுக்கக் கூடிய நூல்கள் தமிழில் கிடையா. இத்தனைக்குமாய்ப் பச்சைக் கொடி காண்பித்தவர் ஓர் அப்பானியாகக் கருதப்பட்ட சுப்பையா தான்!

புலமையும் திறமையும் எங்கிருந்தாலும் அதற்குத் தலை வணங்கும் நேர்மை, இண்டலக்ஸ்வல் ஆனஸ்டி, பாரதிக்கு இருக்கிறது. தமிழிலே இல்லாதன இல்லை என இப்போதும் சில வேளைகளில் பெருமைப்பட்டுக் கொள்வோம்; இக்கிணற்றுத் தவளை மனப்பான்மை பைச் சாடுகிறார். "திறமையான புலமையெனில்" நாம் மட்டுமின்றி "வெளி நாட்டார் வணக்கம் செய்தல் வேண்டும்" என்கிறார்.

இவ்வெண்ணம் தாழ்வுணர்வாலும் நம்பிக்கையின்மையாலும் அயல் நாட்டவர் மேலுள்ள மோகத்தாலும் சிலருக்குத் தோன்றும். பாரதியின் நோக்கம் புதியது.

இங்ஙனம் திறமைக்கு அளவை விதிப்பவர் மூன்று மாத விடுப்புப் பணியில் இருந்த தமிழ்ப் பண்டிதர் இல்லை; திருவாவடுதறை ஆதீன வித்துவானாக நியமனம் செய்யச் சிபாரிசு செய்யப்பட்ட போது; அதை நிராகரித்த சுயமரியாதைக்காரரன்று. சிறுகதை மன்னன் புதுமைப்பித்தனால் தமிழ் மறுமலர்ச்சியின் ‘சிராமித்யூஸ்’ என்று குறிப்பிடப்பட்ட சக்திவாய்ந்த அக்கினித் தெய்வம்!

ஆகவே இவ்விதியை அசட்டை செய்ய இயலாது. நாம் நமக்குள் மறைவாகவும் பறையறைந்தும் புகழ் மாலைகளைப் மாற்றி மாற்றிச் சூட்டிக் கொள்வதைத் தவிர்ப்பது எப்போதோ!

‘பாரதி’ என்கிற பட்டம் சூட்டப்பட்ட நாளில் சுப்பையா கொண்டிருந்த உணர்வும், கொள்கையும் அவர் அமரராகும் வரை அப்படியே இருந்திருக்கும் என்று நாம் எதிர்பார்ப்பதில்லை. பெரிய முனிவர்களின் கருத்துக்களிலேயே முரண்பாடுகள் உள்ளன. குறைவான முரண்பாடுகள் கொண்ட மகாத்மா காந்தி, “நான் கூறுவதில் முரண்பாடு தோன்றக் கூடாது என்பது பற்றி நான் கவலைப்படவில்லை. சத்தியத்தை நாடிச் செல்லும் நான் பல கொள்கைகளை உதறித் தள்ளியிருக்கிறேன்” என்று ‘ஹரிஜனில்’ எழுதினார். ஏற்கெனவே இயல்பில் சலன புத்தி உடையவர் பாரதி. அவரிடம் முரண்பாடுகள் இருக்கவே செய்யும். அவற்றைச் சந்தர்ப்ப வாதமாகத் திரிப்பதுதான் கூடாது.

பாரதியை மதிக்கிறவர்கள் அவரது பல்வகைக் கோட்பாடுகளையும் புரிந்து கொள்வது நல்லது.

அவரது வாழ்க்கைக்கும் படைப்பிற்கும் உள்ள வேறுபட்ட சில நிலைகள்தவிர, அவரது படைப்பிற்குள்ளும் முரண்பாடுகள் இருக்கவே செய்யும். “பாரதியாரிடம் முரண்பாடா?” என்று திரு. ம. பொ. சிவஞானம் ஒரு கட்டுரையின் தலைப்பிலே வினா எழுப்புகிறார். “அவரிடம் கொள்கை முரண்பாட்டைக் காண்கிறோம். ஆம்; கவிதையில் வலியுறுத்திய கொள்கையை உரைநடைக் கட்டுரையில் மறுத்து எழுதுகின்றார்”. திரு. ம. பொ. சி. தமது கட்டுரை முடிவில் “பாரதியாரை மித்திரன் துணையாசிரியராகப் பார்க்காமல் கவிஞராகப் பார்ப்போம்” என்கிறார். ஏன்? பாரதியைக் கவிஞராக மட்டுமே பார்த்துப் பழகி விட்டோம். அவரது உரைநடையின் தன்மைகள் சமீப காலத்தில்தான் உணரப்பட்டு வருகின்றன. திரு. பெரியசாமித் தூரன் முதலானவர்கள் பாரதியின் இந்தத் தமிழைப் புத்தகமாக வழங்கி வருகிறார்கள்.

கவிதைகள் உணர்த்தும் நெறிகளுக்குள்ளும் முரண்பாடு காண்கிறோம். திரு. அ. ச. ஞானசம்பந்தத்தின் (‘இன்றைய இலக்கியம்’) வார்த்தைகளில்:— “தேசபக்திப் பாடல்களில் காட்சி தரும் பாரதியும், ‘பாரதி அறுபத்தாறில்’ காட்சி தரும் பாரதியும் முற்றிலும் மாறுபட்டு இருக்கின்றார்கள் என்பதைக் காணும் போதும், இது கவிஞன் உள்ளத்தில் காணப் பெறும் (inconsistency) என்று பலர் பேசக் கேட்கிறோம். கவிஞனுடைய உள்ள வளர்ச்சியை நன்கு புரிந்து கொள்ளாமையால் இப்பிழை பாட்டைச் செய்கின்றோம்”. ஓர் எழுத்

தாளனை அவனது முரண்பாடுகளையும் உள்ளடக்கியே தெரிந்து கொள்வதுதான் விரும்பத் தக்கது.

பாரதியின் அபிமானத்திற்குரிய அமெரிக்கக் கவிஞர் வால்ட் விட்மன் (1819—1892) தம்மிடமுள்ள திரளான முரண்பாடுகளைப் பெருமையாகவே பாடுகிறார் :

“ Do I contradict myself ?

Very well then I contradict myself,
(I am large, I contain multitudes)

— ‘Leaves of Grass’.

ஒவ்வொரு வாசகரும் அவரது சொகரியத்திற்கு வாய்ப்பாக உள்ள வரினை மட்டும் கிரகித்து மற்றவற்றைச் சாமர்த்தியமாக நிராகரிப்பது பாலிடிக்ஸ்; இலக்கிய நாகரிகம் ஆகாது. அவரது ஒவ்வொரு படைப்பையும் முதன் முறையாக எப்போது வெளியிட்டாரெனத் தேதி வாரியாக விபரம் கிடைத்தால் அவரது சிந்தனைப் போக்கினைப் படிப்படியாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

அவரது கவிச் செல்வ வங்கியிலிருந்து அடிக்கடி எடுக்கப்படும் வாசகங்களில் ஒன்று :

“ தனி ஒருவனுக் குணவிலை யெனில்

ஐகத்தினை அழித்திடுவோம் ”.

‘ஐகம்’ என்பது தமிழ் அல்லவே எனச் சிலர் முகம் சுழிக்கலாம். ‘அழித்திடுவோம்’ என்பது வன்முறையைத் தூண்டும் என்று சிலரது முகம் மலரலாம்; ‘அழித்தல்’ என்பது நிலத்தைப் பண்படுத்திப் பயிராக்குதல் எனச் சிலர் புலமையைக் காட்டலாம்.

ஒவ்வொரு மனிதனிடமும் இருக்க வேண்டிய சமூகப் பொறுப்பையும் மனிதாபிமானத்தையும் வற்புறுத்துவதாகவே சாதாரண இலக்கிய வாசகன் உணர்வான். வாசகர்களைச் சமூக விரோத சக்தியாக்க நம் கவிஞர் சொல்ல மாட்டார்.

“ இரத்தும் உயிர் வாழ்தல் வேண்டிப் பரந்து
கெடுக உலகியற்றி யான் ”

என்கிற வள்ளுவம் ஒரு சாத்தனின் வேதமாகி விடுமா ?

பாரதியின் கொள்கைக்கு ரத்த வர்ணம் பூசி விடாதீர்கள். இதே ‘பாரத சமுதாயம்’ பாட்டிலுள்ள ‘பொதுவுடைமை’ என்னும் புதிய சொற்றொடர் வறுமைக் கோட்டிற்குக் கீழே இருப்பவர்களின் அடிப் படைத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யச் சமூகத்திற்கு அவர் விதிக்கின்ற நெறியாகும்.

சோஷலிசம் பற்றி ‘செல்வம்’ ‘தொழிலாளர்’ என்ற தலைப்புக்களில் அவர் வரைந்துள்ள எண்ணங்களைத் தெரிவோம்: “இந்த முறைமை போர், கொலை பலாத்காரங்களின் மூலமாக உலகத்தில் பரவி வருவது எனக்குச் சம்மதம் இல்லை” என்று உறுதியாக விவாதிக்கிறார். வர்க்க பேதம் என்கிற பிரச்சனையை நம் தேசியப் பின்னணியில் ஆராய்கிறார்: “இந்தியா விலுள்ள நிலஸ்வான்களும் முதலாளிகளும் ஐரோப்பிய முதலாளிகள் நிலஸ்வான்களைப் போல் ஏழைகளின் விஷயத்தில் அத்தனை அவமதிப்பும் குரூர சித்தமும் பூண்டோரல்லர். இவர்களுடைய உடைமைகளைப் பிடுங்க வேண்டுமென்றால் நியாயமாகாது. அதற்கு நம் தேசத்திலுள்ள ஏழைகள்

அதிகமாக விரும்பவும் மாட்டார்கள்". இதனால் பாரதியை ஒரு பிற்போக்குவாதி என்று சொல்லிவிட முடியாது.

கார்ல் மார்க்ஸைப் பற்றி அவர் எழுதியதாகத் தெரியவில்லை. மார்க்ஸிய சித்தாந்தத்தை அவர் முறையாகப் படிக்கவில்லையா? படித்து உதறி விட்டரா?

அ கி ம் சை வழியிலான தேசிய - ஆன்மிக இயக்கத்தை முடுக்கிவிட நினைத்தவர் பாரதி. “கொலையாலும் கொள்ளையாலும் அன்பையும் ஸமத்துவத்தையும் ஸ்தாபிக்கப் போகிறோம் என்று சொல்வோர் தம்மைத் தாமே உணராத மூடர்கள்” என்று கருதியவர். “..... ருஷ்யாவிலும் கூட இப்போது ஏற்பட்டிருக்கும் ஸோஷலிஸ்ட் ராஜ்யம் எக்காலமும் நீடித்து நிற்கும் இயல்புடையதென்று கருத வழியில்லை”. ருஷ்யப் புரட்சியைக் கிருதயுகமாக வரவேற்ற பாரதியின் கருத்து முரணப்பட்டதற்கான தன்மையை டாக்டர் சச்சிதானந்தம் பின்வரும் வார்த்தையில் புரிய வைக்கிறார்: “Bharati's initial enthusiasm gradually gave way to profound disappointment over the outcome of the Russian Revolution - a disillusionment similar to that of Wordsworth and Coleridge with the French Revolution”.

(— ‘Whitman and Bharati’)

பாரதியை முழுமையாக அறிய அவரது கட்டுரைகளைப் புறக்கணிக்கக் கூடாது. ஏனென்றால் “ஆழ்ந்த சிந்தனை, முறையான சிந்தனை, குழப்ப

மற்ற தெளிந்த சிந்தனை ஆகியவற்றின் விளைவாகப் பிறந்தனவே பாரதியின் கட்டுரைகள்." (லீஜயபாரதி: 'மகாகவி' பாரதி : ஒரு திறனாய்வு'). இவைகளை ஆர்வமுடன் படிக்கிற வழக்கம் நம்மிடம் இல்லை. 'உண்மை பாரதியாரை அன்னார் பாடல்களே காட்டுகின்றன' எனத் தீர்மானிப்பது இலக்கியக் கொள்கையாகாது. அவரை ஒட்டு மொத்தமான பார்வையில் மதிப்பிடுவதும் பாபமோ!

'சீத்தக் கடலில்' பாரதி மதிக்கலிடும் எண்ணங்களைக் கேட்பீர் : "பாரதியினுடைய மன நடைகளை நான் எழுதப் போகிறேன். நான் வேறு, அவன் வேறு. நான் தாய் அறிவு. அவன் ஆணவத்திலே கட்டுண்ட சிறு ஐந்து. அவனை எனக்கு வசப்படுத்தி நோக்கப் போகிறேன். அவனுடைய குறைகளை எழுத அவன் லஜ்ஜைப்படுகிறான். அந்த லஜ்ஜையை நான் பொருட்டாக்காதபடி அருள் செய்ய வேண்டும்".

கட்டுக்கடங்காத மனிதப் பற்று, கற்பனை வளம், இலட்சிய வெறி —

இத்தனையும் கொண்டு தமக்கும் நாட்டிற்கும் 'வையத் தலைமை' பெறத்

தமக்கிருந்த வலுவின்மை, கையாலாகாத நிலைமை, ஒத்துழைக்காத சுற்றுப்புறம் :

இதற்குள் மோதிக் கொள்ளும் பாரதி—சுப்பையா வட இழுப்புப் போட்டியின் நடுவராக இன்று நாம் போற்றுகிற இலக்கிய விருந்து படைக்கப் பட்டுள்ளதோ!

‘இன்று புதிதாய்ப் பிறந்தோம்’ என்கிற மனோ நிலை பாரதியிடம் எப்போதும் இருக்கிறது. ஒவ்வொரு நாளிலும் ஏதேனும் புதுமையைக் காண்பதில் நாட்டம் உடையவர்.

அவர் தெருவில் சிப்பாய் மாதிரி நடந்து சென்றது, பறவைகளையும் மிருகங்களையும் கொஞ்சிய விதம், குளிப்பதிலும் சாப்பிடுவதிலும் காட்டிய விநோதப் பழக்கங்கள், மனைவியின் கரம் பிடித்து ரொமாண்டிக்கா ‘வாக்கிங்’ போனது, குடித்தனம் நடத்திய லட்சணம்.....இதையெல்லாம் தொடர்ந்து பார்த்தவர்கள் அவரை ‘ஒரு வித்தியாசமான ஆள்’ என்று தெரிந்தனர்.

‘யோக சித்தி’யில் அன்னையிடம் பாரதி சில வரங்கள் கேட்டார்; இடையே ஒரு சவால் :

“தேடிச் சோறுநிதந் தின்று — பல

சின்னஞ் சிறு கதைகள் பேசி — மனம்

வாடித் துன்பமிக உழன்று — பிறர்

வாடப் பல செயல்கள் செய்து — நரை

கூடிக் கிழப்பருவ மெய்தி — கொடுங்

கூற்றுக் கிரையெனப்பின் மாயும் — பல

வேடிக்கை மனிதரைப் போலே — நான்

விழ்வே நென்று நினைத் தாயோ? ”.

எதை ‘வேடிக்கை’ என்று பாரதி தள்ளினாரோ அதுவே ‘வாடிக்கை’ என்று நினைத்தவர்கள் நிறைந்த சமூகம் இது. பாடலின் இறுதியில்

“வையத் தலைமையெனக் கருள்வாய் — அன்னை

வாழி! நினதருள் வாழி!

ஓம் காளி! வலிய சாமுண்டி!

ஓங்காரத் தலைவி! என் இராணி! ”

எனச் சாமியாடுகிற மாதிரியிலான பாரதியைக் கொஞ்சம் முற்றி வருகிற கேஸ் என்று அவர்கள் தீர்மானித்ததில் வியப்பில்லை. ஷேக்ஸ்பியர் சொல்லி வைக்கவில்லையா — .

“ The lunatic, the lover and the poet
Are of imagination all compact ”.

பிறவிக் கவிஞர்; பெரும் காதலர்; பிறருக்குப் பித்தர். சந்தேகமே யில்லை, வில்லுடரன்ட் (1885—1981) சொல்வது போல், சில தத்துவவாதிகள் எல்லாவித விவேகமும் பெற்றிருக்கிறார்கள், காமன்ஸென்ஸைத் தவிர : “Doubtless some philosophers have had all sorts of wisdom, except commonsense. (— ‘The Study of Philosophy’)

இந்தக் காமன்ஸென்ஸ் பற்றி பாரதி ஓர் ஆன்மிக விளக்கம் தந்திருக்கிறார், அவரது ‘பகவத் கீதை’ தமிழாக்கத்தின் முன்னுரையில்: “..... ஸாதாரண புத்தியே பரம மெய்ஞ்ஞானம். இதனை ஆங்கிலேயர் Commonsense என்பர். சுத்தமான—மாசுபடாத, கலங்காத, அஞ்சாத, பிழைபடாத—ஸாதாரண அறிவே பரம மெய்ஞ்ஞானமாகும்”. வில் டுரன்ட் சொல்கிற விவேகம் உலகியல் விவகாரங்கள் தொடர்பானது. பாரதியிடம் இதை எதிர்பார்ப்பது சரியோ !

பாரதியின் தனிப்பட்ட ஆசை, அச்சம், இலட்சியம் என்பவற்றைச் சிறப்பாகப் பொதிந்துள்ள பாடல் ‘காணி நிலம்’ எனலாம். சுகவாசியாக வாழத் தெரியாத, ஆனால் வாழத் துடிக்கும், கவிஞனின் கடைசி வேண்டுகல் :

“ பாட்டுத் திறத்தாலே — இவ்வையத்தைப்
பாவித்திட வேணும் ”

அவரது அன்பிற்குரிய ஆங்கிலக் கவிஞர்களில் ஒருவரான ஷெல்லியின் கவிதை பற்றிய கருத்துப் பெட்டகத்தின் கடைசி வரியை நினைவூட்டுகிறது :
Poets are the unacknowledged legislators of the world. (— ‘A Defence of Poetry’)

ஒருவரது உள்ளக் கிடக்கையை அவரது நாட்குறிப்புக்கள் தெரிவிக்கலாம். அந்த மாதிரியில் ‘சித்தக் கடல்’, ‘சில சங்கற்பங்கள்’ முதலியன நாம் பொதுவாகப் புறக்கணிக்கும் பாரதியை அறிமுகப்படுத்துகின்றன. பெரிய மனிதர்களிடம் நமக்கு உண்மையான அன்பும் மரியாதையும் இருக்க வேண்டுமானால் அவர்களது தவறுகளையும் நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். தவறுகள் குற்றங்கள் அல்ல. புதிய உலகை நிர்மாணிக்கப் புறப்பட்ட இலக்கிய கர்த்தாவையாவது அவரது சின்னத் தடுமாறல்களுடன் மதிக்கக் கற்றுக் கொள்ளத் தமிழ் அன்பர்கள் முன்வர வேண்டும். இந்தப் பக்குவம் ஏற்பட திரு. ரா. அ. பத்மநாபனின் ‘பாரதி புதையல்’ போன்ற தொகுப்பு நூல்கள் முன்னோடியாக விளங்குகின்றன. இவ்வனுபவம் வளர்ந்து பெருகினால் தமிழ் நாகரிகம், இலக்கிய ரசனையில் ஊட்டுமின்றி ஏனைய சமுதாயத் துறைகளிலும் மேன்மை அடையும்.

பாரதி நமக்கு வேண்டியவரே. சத்தியம் அவரினும் மேம்பட்டது அல்லவா?

தாய் மொழி குறித்த அவரது அந்தரங்கத்தை, அவர் வரைந்த கவிதைகள் கட்டுரைகளாவிட, 1915—ல் அவர் “எனதருமைத் தம் பியாகிய ஸ்ரீ நெல்லையப்ப பிள்ளைக்கு” எழுதிய கடிதம் சுத்தமாகக் காட்டுகிறது : “நான் ஏது செய்யவேனடா! தமிழை விட மற்றொரு பாஷை சுகமாக இருப்பதைப் பார்க்கும் போது எனக்கு வருத்தமுண்டாகிறது. தமிழனைவிட மற்றொரு ஜாதியான் அறிவிலும் வலிமையிலும் உயர்ந்திருப்பது எனக்கு ஸம்மதமில்லை. தமிழச்சியைக் காட்டிலும் மற்றொரு ஜாதிக்காரி அழகாயிருப்பதைக் கண்டால் என் மனம் புண்படுகிறது”. பாரதியின் இதயத்திலுள்ள நல்ல தமிழனை இனம் கண்டு கொள்ள இதனிலும் வேறு சாதனம் இருக்கவா செய்கிறது!

வங்காளச் சீர்திருத்தவாதிகளை முன்மாதிரியாகக் கொண்ட பாரதி, “தமிழர்கள் வங்காளிக்குத் தாழ்ந்தவர்கள்” என ஒரு வங்காள வாலிபர் சொன்னதும் எப்படி ஆவேசமுற்றுத் தமிழரின் உயர்வை அறிவுறுத்தினார் என்று திரு. என். நாகஸாமி விவரித்துள்ளார். தாஃருக்குக் கிடைத்த நோபல்பரிசு தமிழுக்குக் கிடைக்கவில்லையே என்று ஏங்கியவர் பாரதி. தாம் ஒரு மாண்பு மிக்க கவி என்கிற நியாயமான பெருமிதம் பாரதிக்கு உண்டு.

“பன்னிரண்டு பேர் சேர்ந்து நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தம் பாடினார்களா? நான் ஒருவனே ஆறாயிரம் பாடுகிறேன் பார்!” என்று குவளை

திருஷ்ணமாச்சாரியாரிடம் சபதம் கூறினாராம். அவ்
விரதம் ‘அனுபத்தாறாக’ நின்றிருக்கிறது. அதன்
தொடக்கத்தில்,

“எனக்கு முன்னே சித்தர்பலர் இருந்தார்ப்பா
யானும் வந்தேன் ஒரு சித்தன் இந்த நாட்டில்”

என்று நாடக மேடையில் குதித்து நிற்கும் விகட
கவியாகத் தோன்றுகிறார்.

புதுவையில் சில சித்துகள் செய்து காட்டிய
குள்ளச்சாமியைத் தமது “ஞான குரு”வாக அங்கீகரித்
துள்ளார். நிவேதிதா, அரவிந்தர் முதலியோரினும்
இச்சித்தர் தரிசனம் பாரதியின் வாழ்வைப் பலமாகத்
திசை திருப்பியிருக்கிறது. வேத வாக்கை அனுபவத்தில்
கண்டவர் குள்ளச்சாமி என்பது அவர் அபிப்பிராயம்.
“சும்மா இருக்கச் சுகம்.....” எனும் நாயுமானவர்
நெறியைக் குள்ளச்சாமி கடைப் பிடித்தார். இம்மாதிரிச்
சாமியார்களின் அறிமுகம் பாரதியின் உடலையும்
உள்ளத்தையும் தீவிரமாகப் பாதித்து, நடைமுறை
வாழ்வைச் சிக்கலாக்கியது, ஆன்மிகப் பயிற்சியில்
புதிய பாடம் கற்பித்தது, போதைப் பொருள்களில்
நாட்டம் ஏற்படுத்தியது.

கௌதம புத்தர் மரணப் படுக்கையில் கிடந்த
போது அவரது சீடர்கள் “அவருக்காவது மரணமா?
நிரந்தரமான வாழ்க்கை பெற்றவரன்றோ” என்று
நினைத்தனர்ராம்; புத்தர் நகைத்துக் கொண்டாராம்.
மகாத்மா காந்தி நூற்றிருபத்தைந்து வயது வரை

வாழ்ந்து தமது நாட்டுப் பணித் திட்டத்தை அமுலாக்க விரும்பினார். பாரதியோ பெரிய மகான்களை எதிர் கொண்ட மரணம் தம்மைச் சந்திக்காதென நம்பினார்; எழுதினார்; அமரர் ஆவதற்கு முந்திய மாதத்தில் சென்னையிலிருந்து ஈரோடு வரை சென்று 'மனிதனுக்கு மரணமில்லை' என்று சொற்பொழிவு ஆற்றினார். உடல் நலத்தைப் பேணாமல் — நம் முடைய கோபத்திற்கும் உள்ளாகும்படி — மரணத்தைத் துரிதப்படுத்தினார்.

“பாரதியாருக்கு இரண்டு இடங்களிலே கோபம் பொங்கி எழுந்து வரும்”. (— ‘பாரதியாரின் நகைச்சுவையும் நையாண்டியும்’ — பெரியசாமித் தூரன்.) தமிழையும் தாய்க் குலத்தையும் இழிவுபடுத்தினால் சிறி எழுவார். மற்றபடி எல்லோரிடனும் இனிமையாகப் பழகுவார். “எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் சிலரை ஒதுக்கி வைப்பது தவறு என்று பாரதியார் கருதினார். கெட்ட பழக்க வழக்கங்கள் உள்ளவரானாலும் அவர்களோடு நல்லவர்கள் பழகுவார்களானால், அவர்களைத் திருத்த முடியும்; ஒதுக்கி வைப்பதோ, ஒதுக்கி வைப்பதோ, அவர்களுக்கும் கேடு, பிறருக்கும் கேடு என்பது பாரதியாரின் கொள்கை”. (புதுவை ரா. கனகலிங்கம்: ‘என் குருநாதர் பாரதியார்.’) மகாத்மாவானாலும் மண்டுவானாலும் உரிமையுடன் உறவாடும் நயத்தக்க நாகரிகம் பெற்றவர். “அவரைப் பார்த்தாலே உற்சாகம் தோன்றிவிடும்” என்று அவரைத் தெரிந்தவர்கள் கூறுகிறார்கள். எவ்விதப்

பெரிய மனுஷத்தனமும் தோன்றாமல், எவர் எங்கே பாடச் சொன்னாலும் உற்சாகமாக அவர் இசைத் ததைக் கேட்ட தமிழன்பர்களின் அனுபவங்கள் மெய் சிலிர்க்கச் செய்கின்றன.

க வி க் கு யி லை ஒ லி ப் பதிவில் கூடக் கேட்க நமக்குக் கொடுத்து வைக்கவில்லை. 1918ல் அவரது 'ஊழிக் கூத்துப்' பாடலை அவரே பாடியதைக் கேட்ட வையாபுரிப் பிள்ளையின் அனுபவம் : "இப்பொழுது நீண்ட நேரம் அவர் கண்கள் மூடியிருந்தன; முகத்திலே ஒரு துடிதுடிப்பு; சரீரம் முழுவதிலும் ஒரு வேகம். 'வெடிபடும் அண்டத் திடிபல தாளம் போட' என்ற சொற்கள் கம்பீரத்தோடு வெளி வந்தன. ஒவ்வொரு சொல்லும் ஒவ்வொரு அடியும், அவரது ஆத்ம சக்தியினின்று பொருளும் ஆற்றலும் பெற்று எங்கள் மனக்கண் முன் கூத்தாடின, உலகம் தகர்வது, ஊழி முடிவது: ஒவ்வொன்றும் கண் முன் நிகழ்வது போலவே இருந்தது. பாட்டின் பொருளோடு ஒன்றுபட்டு லயித்து அவர் பாடும் போது, அவர் கண்கள் சுழன்றன. கருவிழிகள் மேலேறி மறையத் தொடங்கின. ஊழிக் கூடத்தில் அகப்பட்டு விட்டோம்! என்ற மீதி எங்களுக்கும் உண்டாயிற்று. சங்கீதத்தின் ஆற்றலை நான் அன்று உணர்ந்தது போல் ஒரு நாளும் உணர்ந்ததில்லை", ('என் குருநாதர் பாரதியார்' : பதிப்புரை).

அவரது வாழ்க்கையே ஓர் இனிய கவிதை,

மயக்க நிலையில் சில கவிஞர்கள் மாய கீதங்கள்
இயற்றுவார்கள். அப்படிப் படைக்கப்பட்ட கவிகளில்
ஒன்று ;

Beware ! Beware !

His flashing eyes, his floating hair
Weave a circle round him thrice,
And close your eyes with holy dread,
For he on honey — dew hath fed,
And drunk the milk of Paradise.

(— Coleridge: 'Kubla Khan')

கோல்டிஃஜ் வரைந்த இச்சொற் சித்திரம் பாரதியை
நமக்கு அறிவுறுத்துகிறதா! பாரதி காட்சி அளிக்கும்
புகைப் படங்களில் ஒன்று — மனைவி, மகள்கள்,
நண்பர்களுடன் 1917-ல் புதுவையில் எடுக்கப்
பட்டது — அவரது “ஒளி படைத்த” கண்களையும்
அலை பாயும் நெஞ்சக் குமுறலையும் தெய்விகப்
போதையையும் இப்படித்தான் காட்டுகிறதோ?

பாரதியார், திரு. ஜெயகாந்தனின் ‘பாரதி பாடம்’
சொல்வது போல், “ஒரு வேதகால ரிஷிக்கு
ஒப்பானவர்”.

எப்படிப்பட்ட ரிஷி? ‘திக்குத் தெரியாத காட்டில்’
நதிகள், மரங்கள், பறவைகள் குழ நின்று

“ ஏடி, சாத்திரங்கள் வேண்டேன் — நின்
தின்பம் வேண்டுமடி, கனியே — நின்றன்
மோடி கிறுக்குதடி தலையை — நல்ல
மொந்தைப் பழைய கள்ளைப் போலே”

என்கிற புரட்சிக் காதலனும் அவரே!

“ நல்ல பெண்மைக் குணமுடையான் — சிலநேரத்தில்
பித்தர் குணமுடையான்”

என்னும் ‘கண்ணன் — என் தோழனும்’ அவர்தான்!

“நிலாவையும் வானத்து மீனையும் காற்றையும்
நேர்பட வைத்தாங்கே

குலாவும் அழுதக் குழம்பைக் குடித்தொரு
கோல வெறி”

பிடித்த சக்திக் கலைஞர்!

“சட்டச்சட சட்டச்சட டட்டா — என்று
தாளங்கள் கொட்டிக் கனைக்குது வானம்;
எட்டுத் திசையும் இடிய — மழை
எங்ஙனம் வந்ததடா, தம்பி வீரா”

என்று அழைத்துக் காகிதக் கப்பல் வீடும் “தீராத
விளையாட்டுப் பிள்ளை”!

“மனிதவுரு நீங்கிக் குயிலுருவம் வாராதோ?
இனிதிக் குயிற்பேட்டை என்றும் பிரியாமல்
காதலித்துக் கூடிக் களியுடனே வாழோமோ;
நாதக் கனலிலே நம்முயிரைப் போக்கோமோ?”

எனும் உயிர்த் துடிப்புடைய விநோதப் பிறவி!

— இனியும் எத்தனை கனவுகள், கற்பனைகள், பிரச்னைகள், தாகங்கள், கோபங்கள், ஏக்கங்கள், இன்பங்கள், துன்பங்கள் அந்த மெலிந்த தேகத்தின் பரந்த இதயத்தில் உறங்கிக் கிடந்தனவோ?

யாவும் அவள் அறிவாள்!

பற்றும் வரவும்

“ஓம் சக்தி ஓம்” என்று இறை வணக்கமாகத் தொடங்கி “நெஞ்சு பொறுக்கு திலையே” என்று ‘பாரத ஜனங்களின் தற்கால நிலைமை’யைப் பாரீர் என முழக்கமிட்டுக் கை தட்டி “வாழிய செந்தமிழ்” பாடிக் கலைந்து செல்கிறோம். நவீன வாழ்க்கையோ வேகமாக மாறி வருகிறது. சென்ற தீபாவளிக்குத் தேர்ந்தெடுத்த உடையலங்காரம் இந்தத் தீபாவளியில் சலித்துப் போகிறது. போன மாதம் திரும்பத் திரும்ப ஒலி பரப்பப்பட்ட திரைப்படப் பாடல் இம்மாதமும் முணுமுணுத்துக் கொண்டிருக்கப் படுவதால் அடுத்த மாதமும் உதடுகளில் தவறும் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது. மகாபாரதமும் ராமாயணமும் கூட எல்லாக் காலங்களிலும் எல்லாத் தரப்பினரையும் கவர்ந்திருக்குமா என்பது ஆய்வுக்கு உரியது.

இலக்கியங்களுக்கும் கீசன் உண்டு. ஒவ்வொரு காலக் கட்டத்தின் தேவைக்கு ஏற்ப இலக்கிய மதிப்பீடுகள் மாறும். ஆகவே பாரதியின் ஒரு சில வரிகளைக் கிளிப் பிள்ளைகள் போல் நாம் சொல்லிக் கொள்வதும் அலுப்புத் தட்டுமோ?

“நாம் இப்பொழுது சொல்வனவற்றை எல்லாம் நானாறு வருடங்கள் கழித்து உலகம் ஒப்புக் கொள்ளும்” என்று பாரதி சொன்னதாக குவளை கிருஷ்ணசாமி தெரிவிக்கிறார். அவரால் கணிக்கப்பட்ட காலத்தில் கால்வாசி முடியப்போகிறது. இன்று எந்த வகையில் பாரதியை ஒப்புக் கொள்கிறோம்?

அவருக்கெனத் தனிப் பாரம்பரியம் உண்டு. நாடு, மொழி, சமயம், சமுதாயம் மீதான பற்றுக்களை மூர்ப்பாடின்றிப் பரப்பியவர். இந்தாளுக்கு நிலைகளும் ஒன்றிற்கொன்று விரோதம் காட்டுவதாக ஒரு தப்பான அபிப்பிராயம் இப்போதும் சிலரிடம் தோன்றுகிறது. இவற்றை ஒருமித்து வலியுறுத்திய தமிழ்ப் பெரியோர்களை விரல் விட்டு எண்ணிவிடலாம்: இவர்களுக்கு வழிகாட்டி பாரதியே.

ஆக்க பூர்வமான நாட்டுப் பற்று இப்பூமியில் விளைய பாரதி மூன்று குறிப்பிடத்தக்க சாதனைகள் புரிந்தார்.

முதலாவது, 1907-ல் விழி சந்திர பாலரை வரவேற்று சென்னையில் கூட்டம் திரட்டியது. வங்காளத் தலைவர்களின் நேரடித் தாக்கங்கள் தமிழகத்தில் ஏற்பட பாரதி துணை நின்றார். பாலரின் வருகையும் பேருரையும் தேசிய அரசியல் சிந்தனையைத் தமிழ் நாட்டில் தூண்டியது.

இரண்டாவது, சிதம்பரனாருளுடம் சிவாவுடனும் இணைந்து தேசிய விழிப்பு ஏற்படுத்தியது.

மூன்றாவது, சுதந்திரப் போராட்டத்திற்கு வரப் பிரசாதமான பாடல்கள் இயற்றியது.

ஏற்கெனவே சங்கீதத்திலும் கூத்துப் பாடலிலும் இயல்பான நாட்டம் கொண்ட தமிழ் மக்களிடம் அவரது பாடல்கள் எழுச்சி ஏற்படுத்தின. அவை சுறாவளிச் சுற்றுப் பயணம் செய்து நாட்டின் முதுகெலும்பான கிராமங்களையும் எட்டின; அவர் பிறந்த

மூன்று ஆண்டுகளில் உதயமான இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் தமிழ்க் கூட்டங்களுக்கு ஆள் சேர்க்கும் பிரசார இயந்திரமாக விளங்கின; நாட்டு, மொழி, கடவுள், சமுதாய வாழ்த்துக்களாக மேடைகளில் முழங்கின.

1911-ல் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவையே குலுக்கிய மணியாச்சி சம்பவம் — கலெக்டர் ஆஷ் கொலை — நிகழ்த்தி முப்பது வயதில் உயிர் நீத்த வாஞ்சிநாதன் பாரதியின் பாடல்களால் கவரப்பட்டவர். வன்முறையை விரும்பாத பாரதியின் வார்த்தை இப்படித் தியாக சிலர்களைத் தோற்றுவித்தது; அதிகார வர்க்கத்தின் அடிவருடிகளைக் கூர்மையாகத் தாக்கியது. இக் கொலை வழக்கை விசாரித்துத் தீர்ப்புச் சொன்ன நீதிபதியே, பாரதியின் “என்று தணியும் இந்த சுதத்திர தாகம்” பாடலின் வலிமையைக் கோடிட்டுக் காட்டினார். மேலும் வாஞ்சிநாதனின் சொக்காய்பையில் கிடந்ததாக பாரதியின் ‘மறவன் பாட்டு’ சென்னை ரிக்கார்டு ஆபிசில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பாட்டிலிருந்து, வாஞ்சி அய்யரை ஒரு “வீர மறவராக”த் திகழச் செய்த பாரதியின் மந்திர சக்தியை நாம் புரிந்து கொள்ளலாம்.

தூத்துக்குடியில் வாழும் ஒரு தியாகியின் கூற்றைக் கவனிப்பீர்: “1923-ம் வருடம், ஒரு நாள் மாலை வெகு நேரத்துக்குப் பின் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து திரும்பும் பொழுது தச்சர் தெரு ஸ்கூல் முன் பெரும் கூட்டம். மேடையிலிருந்து ஒருவர் ‘எங்கள் வாள் வலியும் வேல்வலியும் போச்சே! விண்முட்டிச் சென்ற புகழ் போச்சே’ என்று வீர கர்ச்சனை செய்து

கொண்டிருந்தார். அப்படியே மெய்மறந்து நின்றேன். என் நரம்புகளில் துடிப்பு ஏறியது. பாடுகிறவர் யார் என்று விசாரித்தேன். ந. சோமயாஜிஜி என்றார்கள். கூட்டம் முடியும் வரை அவர் பிரசங்கம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். 'விடுதலை விடுதலை விடுதலை பறையருக்கும் இங்கு தீயர் புலையருக்கும் விடுதலை' என்று சங்கநாதம் செய்தார். 'வீர சுதந்திரம் வேண்டி நின்றார், பின்னர் வேறொன்று கொள்வாரோ' என்று அடுத்த பாட்டுப் பாடிய பொழுது நான் சங்கல்பம் செய்து கொண்டேன். 'இனி நான் காங்கரஸில் ஈடுபடுவேன். தேச சுதந்திரத்துக்காக எந்தத் தியாகத்துக்கும் தயாராவேன் என்று சபதமெடுத்தேன்'. (— 'கிட்டு' என்ற திரு. வெங்கிட கிருஷ்ணன்: 'நெல்லை மாவட்ட சுதந்திரப் போராட்ட வரலாறு')

பாரதியின் பாடல்களில் ஆறில் ஒரு பகுதியைத் தேசிய கீதங்கள் எனலாம். இவற்றிற்கு அன்று இருந்த வேகம் இப்போது எதிர்பார்க்கமுடியாது.

இன்று சுதந்திர பாரதத்தில் பாரதி விழா கொண்டாடுகிறோம்.

“பொழுது புலர்ந்தது யாம் செய்த தவத்தால்”

என்று அவரது 'பாரத மாதா திருப்பள்ளி எழுச்சி' அன்றே தொடங்கிற்று. இன்றைய புதுக்கவிஞரின் குரல் வேறு மாதிரியாகன்றோ ஒலிக்கிறது:

“இரவினில் விடுதலை பெற்றோம்
இன்னும் விடிய வில்லை”

“நள்ளிரவு ஒலிக்கின்ற இந்நேரத்திலே — உலகமே தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் இவ்வேளையில் — இந்தியா விடுதலை பெற்று மகிழ்வுடன் விழிக்கிறது” என்று தலைநகரில் நமது முதற் பிரதமர் அறிவித்துக் கொடி ஏற்றிய தருணத்தில் ‘திருப்பள்ளி எழுச்சியும்’ ‘தாயின் மணிக்கொடியும்’ நமது தமிழ்க் கவியே பாட இந்நாடு பாக்கியம் செய்திருக்கவில்லை.

சற்றே கற்பனை பண்ணிப் பாருங்கள். அந் நள்ளிரவில் பாரதி வாழ்ந்திருந்தால் அவருக்கு அறுபத்தைந்து வயது நெருங்கிக் கொண்டிருக்கும். என்ன செய்திருப்பார் அப்போது?

தேசப் பிதா காந்தியைப் போல், நாடு துண்டாடப் பட்ட நிர்ப்பந்தத்தை நினைத்து விழாவிலிருந்து ஒதுங்கியிருப்பாரோ? பெரியாரைப் போல் துக்கம் அனுசரிக்கத் துணிந்திருப்பாரோ? நீலகண்ட பிரம்மசாரி (1889—1978) போல் சமுதாய வாழ்விலிருந்து விலகி ஞானத்தில் திளைத்திருப்பாரோ? “ஆனந்த சுதந்திரம் அடைந்து விட்டோம்” என்று களியாட்டத்தில் குதுகலமாகப் பாடிக் கொண்டிருப்பாரோ! அரசுக் கவிஞராகித் தமிழுக்கும் ஒரு நோபல் பரிசு அருளியிருப்பாரோ? “கண்ணிலாக் குழந்தைகள் போல், பிறர் காட்டிய வழியிற் சென்று மாட்டிக்” கொண்டிருப்பாரோ? நம் கவிஞரின் மனப் போக்கையும் கடந்த காலப் பின்னணியையும் இணைத்துப் பார்த்தால் இக் காட்சிகள் சாத்தியமே. இதெல்லாம் இலக்கியத்திற்குப் புறம்பான செய்கை; ஆனால் வீர வணக்கம் மிகுந்த இவ்வாண்டில் தவிர்க்க முடியாததே.

நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டிற்கும் பெருமிதத்திற்கும் ஆபத்துக்கள் — உள்ளேயும் வெளியிலிருந்தும் — கிளம்பும் போதெல்லாம் பாரதி நினைவுகூறப்படுவார். சின ஆக்கிரமிப்புச் சண்டையின் போது “மன்னும் இமயமலை எங்கள் மலையே” என்கிற உறுதியும்

“சனப் பறையர்க ளேனும் — அவர்

எம்முடன் வாழ்ந்திங் கிருப்பவர் அன்றோ?

சினத்த ராய்விடு வாரோ? — பிற

தேசத்தர் போற்பல தீங்கிழம்பாரோ?”

என்னும் வினாவும் நம்மவர் நெஞ்சில் புதியதொனியில் உறைத்தன.

சுதந்திர பாரதம் பற்றிய அவரது கனவுகளில் சில நனவாகி மகிழ்ச்சி தருகின்றன. பாரதியின் தந்தை எட்டயபுரத்தில் பஞ்சாலை நிறுவ முயன்று கெட்டுப் போனார். இந் நூற்றாண்டு விழாச் செயலாக எட்டய புரத்திலும் நூற்பாலையைத் தமிழக அரசு தொடங்கி யிருக்கிறது. நாட்டின் சாதனைகளைப் பெரிது படுத்தும் கவிஞர்கள் நம்மிடம் இல்லை. பல துறைகளில் நாடு வளர்ந்திருக்கிறது; கூடவே சிக்கல் களும் வளர்ந்துள்ளன. நாடே இரண்டாகி — இல்லை, மூன்றாகி — அன்றைய கணக்கின் “முப்பது கோடி ஜனங்களும்” “அறுபது கோடி தடக்கைகளும்” இன்று இரட்டிப்பாகிவிட்டன.

பல கனவுகள் இன்னும் நிறைவேறாத பேராசை களாகவே உள்ளன. ‘பாருக்குள்ளே நல்ல நாடு’ சிறிப்பிற்கு இடமாகி விட்டது; கேலிச் சித்திர வாசகமாகப் பொறிக்கப்படுகிறது. “வெள்ளிப் பனி

மலையும்' 'மேலைக் கடல் முழுதும்' நமக்கே சொந்தம் கொண்டாடத் திராணி அற்றவர்களாக இருக்கின்றோம். 'சிந்து நதியின் மிசை நிலவு' அந்த மண்ணின் புதல்வர்களுக்கு மட்டுமே. 'சேர நன் நாட்டினம் பெண்கள்' பிற மண்ணின் 'துன்பக் கேணிக்கு' ஏற்றுமதியாவதாகச் செய்திகள். 'சிங்களத் தீவுனுக்கோர் பாலம்' — மூச்!

“காவிரி தென்பெண்ணை பாலாறு — தமிழ்
கண்டதோர் வையை பொருளை நதி...”

எப்படித் 'தண்ணீர்' பட்ட பாடாகித் திரைப்படத்தில் நாகுகிறது!

—பாரதியின் நினைவை நமக்குள்ள விரக்தியாலும்
பாதுகாக்கிறோமோ!

தேசிய கவிகள் எல்லா இந்திய மொழிகளிலும் தோன்றியிருக்கிறார்கள்; சுதந்திரப் பயிரைக் கண்ணீர் ராற் காக்கும் எல்லா நாடுகளிலும் பிறந்திருப்பார்கள். அவர்களை நாம் தெரிந்தால்தான் “யாமறிந்த” தேசிய கவிகளில் பாரதி போல் எங்கனுமே கண்ட தில்லை எனச் சொல்ல யோக்கியதை கிடைக்கும்.

வெறித்தனமான நாட்டுப்பற்று எவ்வளவு கேவலமான விபரீதங்களை ஏற்படுத்தும் என்பதை, நாம் — பாரதியின் காலத்திற்குப் பின் — கண்டிருக்கிறோம். பாரதி பிற நாட்டினரை வெறுக்கத் தெரியாதவர். வேல்ஸ் இளவுரசரை வரவேற்று அவர் பத்திரிகையில் எழுத நேர்ந்த செய்யுள், ஆதிக்கம் செலுத்தியவர் மீதும் அவருக்குள்ள மரியாதையைக் காட்டுகிறது. அவர் புதுச்சேரியில் வசித்த போது சிரெஞ்சு தேசிய

கீதத்தை அதன் நயத்திற்காகக் கற்றுக் கொண்டார். சங்கீதம் போன்ற கலைகளில் இப்படித் தம்மை ஈடுபடுத்திய விதமும் அவரது பண்பாட்டை நன்கு உணர்த்துகிறது.

அவரது நாட்டுப்பற்று மானிடப்பற்றின் அங்கமாகவே விளங்குகிறது.

■ ■ ■ மொழி கற்றவர் பாரதி. “செப்புமொழி பதினெட்டு” உடைய பாரதமாதாவின் “சிந்தனை” யைத் தமிழில் ஒலி பெருக்கியவர். மொழிப் பிரிவுகளால் நாட்டின் ஐக்கியம் பாதிக்காது என்று நம்பியவர். தமிழ்ப் பற்றால் வேறு இந்திய மொழியின் மீதுள்ள அபிமானம் குறைவதில்லை.

தமிழ் மொழியும் தமிழ் நாடும் தேசிய நிரோட்டத்தில் இணைந்து வளர வற்புறுத்தியிருக்கிறார். “தமிழ் நாட்டிலே தமிழ் சிறந்திருக்க. பாரததேசம் முழுவதிலும் எப்போதும் போலவே வடமொழி வாழ்க” என்று “தேசியக் கல்வி” யில் வரைந்துள்ளார். “இந்தியா” விலும் ஹிந்தி பாஷைபக்கம் ஒதுக்குகிற தாளில் எழுதினார்: “ஹிந்தி இல்லாமல் இப்போது நமக்குள் அதிகமாகப் பழக்கமுற்று வருகின்ற இங்கிலிஷ் பாஷையே பொது மொழியாகிவிடக் கூடாதோ யென்றால் அது அசாத்யமும் மூடத்தனமுமான நினைப்பாகும்”.

இந்த மொழிக் கொள்கை இந்நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தமிழ்த் தேசியத் தலைவர்களால் பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்டதே. மகாத்மா காந்தியும் காங்கிரசும் இதைத் தீவிரப் படுத்தியதற்கு முன்பே பாரதி இந்திப் படிப்பை வலியுறுத்தினார்.

பெரியார்கூட ஈரோட்டில் இந்தி வகுப்பைத் தொடங்கி வைத்தார். “தென்னாட்டில் ஹிந்தி விதையிட்டவர் நாயக்கரே” என்று திரு. வி. க. தமது ‘வாழ்க்கைக் குறிப்புக்களில்’ சொல்கிறார். பாரதியின் மொழிக் கொள்கை என்பதற்காக இந்தியைப் பொது மொழியாக்க யாரும் தமிழர்களிடம் இன்று வற்புறுத்துவதாகத் தெரியவில்லை. இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்திற்கு இதே கவிஞரின் பாடல்கள் இலக்கிய அந்தஸ்தைக் கொடுத்தன.

ஆங்கிலத்திலும் புலமை பெற்றவர், எழுத்தாற்றலை நிரூபித்தவர். ஆங்கிலப் பத்திரிகைகள் அவரைப் பயன்படுத்தி — பப்ளிசிட்டி கொடுத்து — அவருக்கு அகில இந்தியப் புகழ் அவர் காலத்திலேயே கிடைக்கச் செய்திருக்க முடியும். ஆனால் அவரோ ஆங்கிலேயரின் ஆதிக்கத்தை மட்டுமின்றி ஆங்கிலத்தின் ஆதிக்கத்தையும் தகர்க்கத் தயாரானவர்; ஆங்கிலம் கற்ற தமிழனால் தமிழும் தமிழரும் வளம் அடையத் துண்டியவர்.

அவரது கவிதைகளில் ஆங்கில வார்த்தை இல்லை; உரைநடையில் அதைத் தவிர்க்கச் சிரமப்படுகிறார். வடமொழி கலந்து எழுதத் தயங்கவில்லை. இதற்கெல்லாம் எடுத்துக்காட்டாக ஏற்கெனவே இங்கு அச்சிடப்பட்டுள்ள மேற்கோள்கள் உறுத்தியிருக்குமே. “கூடிய வரை பேசுவது போலவே எழுதுவதுதான் உத்தம மென்பது” அவரது “கட்சி”. (‘கலைகள்’)

இதுவே அன்றைய தேவை. கவிதைக்குத் தமிழில் தட்டுப்பாடு இல்லை. உரைநடை — அதுவும் புதிய எண்ணங்களைப் புதிய சூழலில் பரப்புவதற்கான

மொழி தவழ ஆரம்பித்த காலத்தில் பாரதியின் பேனா தெம்பு அளித்தது. “உரைநடை வளர்ச்சி” என்னும் நூலில் நா. வானமாமலை குறிப்பிடுகிறார்: “தேசிய இயக்கத்தால் கிளர்ச்சி பெற்ற பண்பாட்டு மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தின் சகல துறைகளிலும் பாரதியின் உரை நடை ஊடுருவி நிற்கிறது. உறங்குவோரைச் சாட்டையடி கொடுத்து எழுப்புகிறது. ஐயமுற்றோரை ஒளிகாட்டித் தெளிவிக்கிறது. பகைவர்களைத் தருக் கத்தால் மடக்குகிறது.”

திறமையுள்ள தமிழ் அறிஞர்களைப் போற்றுவதில் பாரதி தவறியதில்லை. “காலமெலாம் புலவோர் வாயில் துதியறிவாய், அவர்நெஞ்சின் வாழ்த்தறிவாய், இறப்பின்றித் துலங்குவாயே” என்று உ. வே. சாமிநாதையரை வாழ்த்தியவர். தேசியத்தில் கலக்காமல் தனித் தமிழ் வாதியாகவும் சைவப் பெருமகனாகவும் திகழ்ந்த மஹாமலையடிகளிடம் பாரதி காட்டிய மரியாதையை அடிகளின் ‘வரலாறு’ தெரிவிக்கிறது. தாய் மொழியின் வளர்ச்சிக்கு எவர் எவ்வகையில் ஊக்கம் காட்டினும் பாரதியின் மதிப்பிற்கு உரியவரே.

ஐரோப்பிய மொழிகளின் வளமை எங்கள் தமிழுக்கு இல்லை என்பதை பாரதி ஒரு கௌரவப் பிரச்சனையாக நினைக்கிறவர். “மெல்லத் தமிழ் இனிச் சாகும்” என்று ஒரு பேராசிரியர் — எங்கள் இந்துக் கல்லூரியில் பணியாற்றியவர் — கருத்து உதிர்த்த போது பொங்கி எழுந்தாள் பாரதியின் ‘தமிழ்த் தாய்’:

“என்றந்தப் பேதை உரைத்தான் — ஆ
இந்த வசையெனக் கெய்திட லாமோ?”

ஒரு புறநானூற்றுத் தாயின் பொறுப்புடனும் பெருமீதத் துடனும் கட்டளையிட்டாள்:

“சென்றிடுவீர் எட்டுத் திக்கும் — கலைச்

செல்வங்கள் யாவுங் கொணர்ந்திங்கு சேர்ப்பீர்”.

இதே உத்தரவை ‘வருங்காலம்’ கட்டுரையும் உணர்த்தும்: “ஆகவே, தமிழ்ப் பிள்ளைகளே, வெளி நாடுகளுக்குப் போய் உங்களுடைய அறிவுச் சிறப்பி னாலும் மன உறுதியினாலும் பலவிதமான உயர்வுகள் பெற்றுப் புகழுடனும் செல்வத்துடனும் வீரியத்துடனும் ஒளியுடனும் திரும்பி வாருங்கள்”. இக்கட்டளையை இன்று பாரதி விழாவை வெளிநாடுகளில் கொண்டாடுகிற தமிழ் மகன் கண்டிப்பாக நிறைவேற் றக் கடமைப்பட்டுள்ளான். அகதியைப் போலவும் அன்னியனைப் போலவும் திரும்பி வருவது பெருத்த அவமானம். ஒரு ராமானுஜன் (1887 — 1920), ஒரு சி. வி. ராமன் (1888—1970) — இவர்களால் மட்டுமே அறிவு உலகத்தின் கவனத்தைத் தமிழகத்திற்கு இழுக்க முடியுமா?

“மிகவும் விரைவிலேயே தமிழின் ஒளி உலக முழுவதிலும் பரவாவிட்டால் என் பெயரை மாற்றி அமையுங்கள்” என்று ஒரு சவால், அறுபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, பாரதியால் வீசப்பட்டது. (‘பாரதிதமிழ்’) இன்றோ மங்காத ஆங்கில மோகம், அத்தோடு ஓசை படாமல் வளர்கிற இந்தி ‘மோகம்’ ஒரு புறம்; இன்னொரு புறம் ‘வாழ்க தமிழ்’ முழக்கம். இதற்கும் மத்தியில் தமிழ் வளர்வதென்னவோ உண்மைதான். பாரதி எதிர்பார்த்த அளவிற்கு

வளர்ச்சியில் வேகம் இல்லை. அறிவியல் வர்க்கத்தில் இன்னும் தமிழின் மீது உறுதியான நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை.

“ நெல் எப்படி உண்டாகிறது என்பதைக் கற்றுக் கொடுக்காமல் அன்மொழித் தொகை யாது என்று படிப்புச் சொல்லிக் கொடுப்பதை நினைக்கும் போது சிரிப்புண்டாகிறது” என்று எழுதுகிறார். (—‘கிச்சடி’) உலகத் தமிழ் மாநாடுகள் கண்டிருக்கிறோம். எழுபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழ்ச் சங்கங்கள் பற்றி பாரதி தெரிவித்த கருத்து: “நவீன ஸயன்ஸ் பரிசோதனைகளையும் மற்றுமுள்ள சாஸ்திர அற்புதங்களையும் தமிழர்களுக்கு தமிழ் பாஷையிலேயே கற்பிக்கக் கூடிய பண்டிதர்களும் கருவிகளும் வேண்டும். தமிழ் பாஷை ஆராய்ச்சி மட்டிலும் செய்தால் போதாது. தமிழ் பாஷையை எல்லா வகையிலும் பெருமைப் படுத்தி தமிழர்களின் ஷைங்கம் ஒரு மூலஸ்தனமாக விளங்குவதற்குரிய ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டும். ஆனால் இது வெல்லாம் பணமில்லாமல் அணுவேனும் நடக்க மாட்டாது” (‘இந்தியா’) இப்போதுதான் அமைக்கப்பட்டுள்ள தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் பாரதி வகுக்கும் திட்ட நோக்கத்துடன் செயற்படுமென நம்புவோம். பாரதியின் இவ்வாக்கியத்தில் பழங்காலத்துப் பத்திரம் எழுதுவோரின் வாடை அடிக்கிறது. ஆமாம், அவர்களும் புரிந்து கொள்ளவே பாரதி விரும்பினார்.

ஆன்மிகத்தை எல்லோருக்கும் கற்பிக்க ராமானுஜர் கிளம்பியதைப் போல், தேசிய அரசியல் தெருவெல்லாம் பெருக கிந்தி சுற்றியது போல்,

“ பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் குருடரெல்லாம்”
நவீன காலத்திற்கு உகந்த அறிவைப் பெறுவதற்கு
ஏற்பத் தாய்மொழியைத் தயார்படுத்த விரும்பியவர்
பாரதி.

1980—ல் வெளியான தமிழ்ப் புத்தகங்கள் 832
என்று உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம் கணக்கிட்
டிருக்கிறது. அவற்றில் 30% புதினமும் அதுபற்றிய
திறனாய்வும்; 8% பண்டைய இலக்கியமும் திறனாய்
வும்; 4% தான் விஞ்ஞானம் பொறியியல் பற்றியன.
விஞ்ஞானத் தொழில் நுட்ப அறிவு பெற்ற நாடுகளில்
பாரதம் உயர்வான இடம் பெற்றுள்ளது. ஆனால்
அறிவியல் புத்தக வெளியீட்டில் தமிழ்மொழி மழலைப்
பருவத்தில்தான் இருக்கிறது.

தமிழ் “மெல்லச்” சாகவில்லை. மெல்லச்
சாதிக்கிறதா?

“தமிழில் அபிமானம் உள்ளவன்”, பாரதியின்
அளவீட்டின்படி, “ஹிந்து தர்மத்தைக் கைக் கொண்டு
நிற்பவன். அதுவே தமிழ்பிமானியைச் சோதிக்கும்வழி.
ஏனென்றால் தேவாரத்திலும் திருவாசகத்திலும்
திருவாய்மொழியிலும் திருக்குறளிலும் கம்பராமாயணத்
திலும் அன்பு கொள்ளாதவனுக்குத் தமிழ்பிமானம்
உண்மையிலேயே பிறக்க நியாயமில்லை”. (“தெலுங்கு
மஹா சபை”) இக்கருத்தை ஒப்புக் கொள்ளமாட்டோம்.
இதன் உணர்ச்சியை உணர்ந்து கொள்வோம். வெளி
நாட்டிலிருந்து வந்த கிறிஸ்துவர்களில் ஒருவரான
ஜி. யு. போப் (1820—1907) இந்த ரீதியில் ஒரு
தமிழ்பிமானி எனச் சொல்லலாம். அவரை அரசு

உக்குவித்தது. ஆனால் அவரைவிடச் சிறந்த தமிழறிஞர்களின் மொழிப் பணிக்கு வெள்ளைக்கார அரசாங்கத்தின் ஆதரவு கிடைக்கவில்லையே என பாரதி 'இந்தியாவில்' வருத்தம் தெரிவித்திருக்கிறார்.

தேசிய உணர்ச்சி நம் நாட்டில் தோன்றியதே இங்குள்ள பெரிய மதமான இந்து தர்மத்தில் ஏற்பட்ட மறுமலர்ச்சியினால் என்பது வரலாறு. "இதர தேசங்களைவிட நமது நாடானது ஒன்று சேர்வதற்கு அனேக காரணங்கள் உள; நடை, உடை, பாவனைகளில் மாறுபட்டிருப்பினும் நமது மதக் கொள்கை ஒன்றே எனச் சொல்லலாம்". (—'இந்தியா') சுதந்திர நாடு மத அடிப்படையில் வெட்டப்பட்டதற்கு நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பாரதி இப்படி எழுதினார். சில சந்தர்ப்பங்களில் 'ஹிந்து' எனும் சொல்லை 'தேசம்' என்னும் பொருளில் பயன்படுத்தினார். 'ஹிந்து சாம்ராஜ்யம்' நிறுவப்பட வேண்டும் என்று விரும்பினார். இதற்காக இஸ்லாமையும் கிறிஸ்துவத்தையும் "விரோதிக்கவில்லை". இந்துக்களிடமுள்ள குறைகளைச் சாடியதைப் போல் இவ்விரு மார்க்கத்தாரின் சில போக்குகளைக் கண்டனம் செய்கிறார். "ஐதி, மத, குல பேதங்களைப் பாராட்டித் தேசத்தை மறக்கும் மனிதனை பாரத தேவி சர்வ சண்டாளராகவே கருதுவாள்". (—'இந்தியா').

தாம் ஓர் இந்து என்பதற்காக மட்டுமின்றித் தர்க்க ரீதியிலும் இத்தர்மத்தை நேசிக்கிறார். தமக்குள்ள மதப் பற்றைப் பல கட்டுரைகளில் விவரிக்கிறார். பாடல்களில் சமய நம்பிக்கையினும் பக்தியின்

நாதமே ததும்புகிறது. நாட்டுப் பற்றும் மொழிப் பற்றும் புதைத்துள்ள பாடல்களினும் பக்திச் சுவை சொட்டும் பாடல்களே அவரிடம் மிகுதி. எனினும் அவரது பக்தி, தத்துவம் தொடர்பான எழுத்துக்கள் இன்றும் பொதுவாகக் கவனிக்கப் படாமலே கிடக்கின்றன. இதனால் அவரது ஆளுமை வாசகர் மத்தியில் முழுமை பெறாமல் உள்ளது.

பக்தியோ பக்திப் பாடலோ தமிழர்களுக்குப் புதிதல்ல. இவ்விரண்டுமே தமிழ் இலக்கியத்தின் தனித் தன்மை எனலாம். ஆர்வர்களும் நாயன்மார் களும் ஒரு நாத்திகனின் கவிதா உள்ளத்தைச் சிவிரிக்கும் அளவிற்குத் தமிழின் இனிமையை நிறை நாட்டியுள்ளனர்.

தமிழரின் சமய நம்பிக்கையும் வழிபாட்டுப் பழக்கங்களும் அடிப்படையில் மாறாமல் இருப்பதற்கு இன்று நாம் காலனும் புராணங்கள், சித்தாந்தங்கள், கோவில்களை விடவும் பக்திப் பாடல்களே நெஞ்சில் நிற்கும் வகையில் சேவை செய்திருக்கின்றன. இப் பாடல்களோடு தாயுமானவர் (1705—1712), வள்ளலார் (1823—1874) இயற்றியவற்றிலும் பாரதி ஈடுபாடு வைத்திருந்தார். இந்த மரபைத் தமக்கே உரிய புதிய பாணியில் — தேசியப் பார்வையில் — பலப்படுத்தி யிருக்கிறார்.

பாரதியின் மதப் பற்றும் பக்தி நெறியும் ஒரு பகுத்தறிவு வாதியின், மனிதாபிமானியின், கோட்பாடுகளாகவே உள்ளன.

பரிசுத்தமான தெய்வ பக்தியால் தமிழரின் வாழ்வு பொலிவு பெறும் என்று உணர்ந்த பாரதி, “ஜனங்களிடம் பூசாரிகள் எதையும் மறைக்காமல், எந்த விஷயத்திலும் ஜனங்களை ஏமாற்றாமல்” ஆன்மிகப் பயிற்சிக்குத் துணை செய்யக் கேட்டுக் கொள்கிறார். (— ‘இனி’). மூட நம்பிக்கைகளைக் கண்டிக்கிறார். ‘மூட பக்தி’ என்றே கட்டுரை வரைந்துள்ளார். இந்துக்கள் பொருளாதாரத்திலும் உயர்நிலை அடைய விவசாயிகளுக்கும் தொழிலாளிகளுக்கும் மத ஸ்தாபனங்கள் ஆதரவு தரக் கோரி ‘இந்தியா’ வில் கேட்டுள்ளார்.

இந்துக்களின் மனப்போக்கை மலைப் பாம்பின் உறக்கத்திற்கும் நெல்லிக்காய் மூட்டைக்கும் ஒப்பிடுகிறார். அவர்கள் எல்லோரும் ஒருமைப்பட்டால் உலகமே மேல் நிலை அடையும் என்பது அவரது கனவுகளில் ஒன்று. இந்த அபிப்பிராயம் ஒரு நூறாண்டு காலமாகவே வலியுறுத்தப்பட்டு வருகிறது. பாரதியின் பிறந்த/சொந்த ஊரான எட்டயபுரம் இன்று தமிழ் மக்களின் நெஞ்சில் ஓர் இனிய அசைவு ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தாலும் இவர்களின் சிந்தனை — எம்மதத்தவராயினும் — ‘மீனாட்சிபுரத்திலே’ தான்.

அவரது அவதாரம்இன்று ‘மீனாட்சிபுரத்திற்குத், தேவைப்படுகிறது; சாதி மத ஒற்றுமைக்கு உறுதுணையாகிறது.

காலத்தின் தேவைக்கு ஏற்பவே கவிஞன் — கலைஞன், தலைவன், விஞ்ஞானி — உருவாகுகிறான்; உருவாக்கப்படுகிறான். Necessity is the mother of invention.

இந்நாட்டிலே சமூகச் சீர்திருத்தம் பற்றிப் பேசுவதிலும் இலகுவான சேவை வேறு கிடையாது. பாரதி தமது இலக்கியத் திறனால் சமுதாயப் பிரக்ஞையை விதைத்துச் சீர்திருத்தக் கொள்கைகளைப் பயிராக்கியிருக்கிறார். ஒவ்வொரு கலைஞனும்-- பொறுப்புள்ள அல்லது பொறுப்பில்லாத அல்லது பொறுப்பற்ற -- பிரசாரகனே. பாரதியின் சொல் தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் தொடங்கப்படுகின்ற சீர்திருத்தங்கள் அனைத்திற்கும் பிள்ளையார் சுழியாக உள்ளது.

அவரது உள்ளத்தில் உண்மை ஒளி உண்டு. அதனால் அவர் வாக்கு இனிமை பெற்றது. வாயினால் சமூக முன்னேற்றத்தை வாழ்த்தியதோடு கடமை புரிந்ததாகத் திருப்தி அடைகிறவர் அல்லர்.

எந்த ஒரு தனிப்பட்ட சாதியையும் மதிப்புக் குறைவாக எழுதுவதை இப்போது நாம் சகித்துக் கொள்ளமாட்டோம். ஆனால் பாரதியின் கதைகளிலும் கட்டுரைகளிலும் கவிதைகளிலும் பல சாதிக்காரர்களின் இயல்புகளை வெளிப்படையாகக் காண்கிறோம். பாரதியின் மீதுள்ள நேயத்தால் அவைகளைத் தடை செய்யுமாறு யாரும் கோரிக்கை விடுப்பதில்லை.

எந்தச் சாதியைச் சார்ந்தவராயினும் பிராமணராக அங்கீகரிக்கத் தகுதி பெறலாம் என்கிற விவேகானந்தரின் கூற்றை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவர முயன்றவர். சாதிப் பாகுபாட்டைச் சாத்திரம் ஆதரிக்குமானால் அது “சதி” என்று சாடுகிறவர். ‘தமிழ்ச் சாதி’ ‘பாரத சாதி’ எனவும் எழுதுகிறவர்.

“சாதிகள் இல்லையடி” என்று அவர் சொல்வதை நவீன இந்தியாவின் “பாப்பா” நம்பாது. இன்றுள்ள பாப்பாக்கள் வெகு புத்திசாலிகள். “கனிவு கொடுக்கும் நல்ல (காதல் ‘மன் — ஏஜ்’) பாட்டு” படிக்கும் முதிர்ச்சி பெற்றவை.

ஒரு காலத்தில் பாரதியின் சாதிக்காரர்கள் அவரைச் சாதியிலிருந்து ஒதுக்கினர். இன்று நமது வாழ்வு முறையினால் ஒவ்வொருவரும் அநேகமாகச் சாத்திரப்படி அவரவர் சாதியிலிருந்து விலக்கப்பட வேண்டியவரே; ஆனால் சட்டத்தின் சந்து பொந்து களில் பதுங்கி “சதி” செய்கிறவரே.

சாதி உணர்வுளை, ஏனைய மூன்று — நாடு, மொழி, சமயம் எனும் — பற்றுக்களைப் போல், வெளிப் பார்வைக்கு முரண்பட்டிருப்பினும் விரோதம் பாராட்டாமல், இந்தியர் எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென நம் பாரதி சொல்ல மாட்டார். சாதியே அவரது ஐன்ம விரோத!

அவர் நம்முடைய சமுதாயத்தைச் சீர்திருத்த முனைவதோடு நிறைவு பெற்றுவிடவில்லை. எந்தப் பிரச்சனையிலும் விரிந்த கண்ணோட்டம் உடையவர். ஒரு வறட்டுத் தேசியவாதியாக இல்லாமல் சர்வதேச வாதியாக விளங்கியவர். உலகச் சமுதாய நோக்கு கொண்டவர்.

அவரது பெண் விடுதலை பற்றிய உணர்வு பிற நாடுகளில் பெண்களுக்குள்ள அந்தஸ்தையும் உள் டக்கியதே. “மாதர் தம்மை இழிவு செய்யும் மடமை” இந்தியாவில் மட்டுமா இருக்கிறது? அவர் ஒரு பெண்

நலம் பேணும் “ஃபெமினிஸ்ட்”. மேல் நாடுகளில் வளரும் ‘விமன்ஸ் லிப்’ இயக்கத்திற்கும் அவரது ‘பெண் விடுதலைக்கும்’ வேறுபாடு உண்டு. பெண்களின் உரிமைக்கு வக்காலத்து வாங்கும் போது அவர்களின் பொறுப்பை அவர் நினைவூட்டவே செய்கிறார். “முடத்தனமான, புத்திமாண்கள் கண்டு நகைக்கும் படியான செய்கைகள் செய்ய வேண்டுமென்று ஸ்திரிகள் பலனின்றிப் பிதற்றுமிடத்தே, அவர்களுடைய சொற்படி நடப்பது முற்றிலுந் தவறு”. (—‘முடபக்தி’). நமது தாய்க்குலப் பாரதியின் பெண்ணறத்தைக் கடைப்பிடித்தால் ஆபாசம், கற்பழிப்பு, விபச்சாரம், வரதட்சணை ஏனும் சமூகக் கொடுமைகளின் காட்டம் வேகமாகத் தணியலாம். “நீங்கள் என்று வரை அலங்காரப் பொம்மைகளாக நிற்பீர்களோ, அதுவரை யெமக்கெல்லாம் ஓர் கதையும் கிடையாது” (— ‘சக்ரவர்த்தினி’) — இந்தியப் பெண்களுக்கு உலக மகா கவிஞன் இட்டிருக்கிற எச்சரிக்கை இது.

“பாரதி இந்த புதுமைப் பெண்ணைத் தோற்று வித்து ஏறக்குறைய எழுபதாண்டுகளாயிருக்கின்றன”, பல தரப்பட்ட தமிழ்ப் பெண்களுடன் உறவாடி அவர்கள் வாழ்வு நிலைகளைப் புதினங்களாக வழங்கி வரும் திருமதி ராஜம் கிருஷ்ணன் 5—2—82 ‘தினமணி கதிரில்’ எழுதியிருக்கிறார்; “கல்வியும் பொருளாதார சுதந்திரமும் பெண்கள் பெற்றிருந்தும், இந்நாட்டுச் சமுதாயமாகிய தடாகத்திலே, தாமரைகள் பூத்துக் குலுங்கவில்லை. இத்தகைய நிலையில் புதுமைப் பெண்ணின் அமுதமாம் மொழிகள் ஆழ்ந்து கருத்தில் கொள்வதற்குரிய விரிய மருந்தாகும்”.

வாழ்க நற்றமிழர் !

கிருத யுகம் வேண்டினார்.

கிடைத்தது — கிருதாரா யுகம்?

ஒவ்வொருவருக்கும் அவரவர் நாடு, மொழி, சமயம், சமுதாயம் உயர்வானதே. இந்தப் பற்றுக் களுக்கு எங்கே எப்பொழுது விபத்து ஏற்படுகிறதோ அங்கே அப்பொழுது பாரதியம் அவதரிக்கும். இவை குறுகிய மனப்பான்மைக்கு உடந்தையாகக் கெட்டுப் போவதைப் பாரதியம் சகித்துக் கொள்ளாது.

பாரதியின் படைப்புக்கள் பதினாறாண்டு காலத்தில் உருவானவை. அவைகளைத் தொட்டுப் பார்க்க அன்று எட்டயபுரத்திற்குச் செந்தமிழ்மக்கள்— செந்திலாண்டயன் சன்னதியில் கூடுவதைப் போல்— நெருங்கித் திரண்டு புண்ணியம் பெற்றனர். திருக் குற்றால அருவிகளில் நீராடிப் பெற்ற சுகம் அனுபவித் துத் திரும்பினர். சில பொழிவுகள் நமக்கெல்லாம் கனத்திருந்தாலும், திரு. சுகி. சிவம் சொல்லியதைப் போல், கை தட்டிக் கீழே இறக்க மனமின்றிக் குளித்தனர்.

— நமது ‘அத்திப்பட்டிகள்’ பாரதி யுகத்திற்குத் தயாராகிக் கொண்டிருக்கின்றன?

பாஷையின் சிறப்பெல்லாம் அதைப் பயில்வோரின் சிறப்பே. பாரதியின் சிறப்பும் அவரைப் படிப்போரின் சிறப்பால் மேன்மை அடையும்.

‘உன் நண்பனின் பெயரைச் சொல்; உன்னைப் புரிந்து கொள்வேன்’ என்பார்கள். ஒரு வாசகனை அறிய அவனுக்குப் பிடித்தமான நூலாசிரியர் பற்றி விசாரிப்பதும் வழக்கம். பாரதியின் சீர்மையை அவரது அபிமானிகளின் தரத்தினால் அறியலாம்.

பாரதியின் நினைவைப் போற்றி அவரது எழுத்துக் களைத் தேடிச் சேகரித்துப் பதிப்பிக்கவும் விமர்சிக்கவும் முனைந்திருப்பவர் பலர். அவர்களில் ‘அணி செய் காப்பியங்கள்’ கற்று “ஆழ்ந்த கவிபுள்ளம்” கண்டவர் உளர். அவர்களுக்கு எவ்வளவோ கடமைப் பட்டிருக்கிறோம்.

இம்மதிப்பீட்டின் முடிவுரையாக —

‘கண்ணன் பாட்டு’ (1917) முகவுரையில் நாம் காணும் திரு. பரவி நெல்லையப்ப பிள்ளையின் இனிய கனாவை நினைவு கூறுவோம்:

“இந்த நூலாசிரியரின் காலத்திற்குப் பின் எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின் இவர் பாடல்களைத் தமிழ் நாட்டு மாதர்களும் புருஷர்களும் மிகுந்த இன்பத்துடன் படித்துக் களிப்படையும் காட்சியை யான் இப்போதே காண்கின்றேன்.”

வாசகர் நோக்கில்.....

முதுபெரும் தியாகி சிந்துபூந்துறை அண்ணாச்சி
திரு. சோ. சண்முகம், (சோவியத்லாண்டு நேரு
விருது பெற்றவர்) :

“ தேசியக் கவி பாரதி ” — என்றே பலரும்
பாரதியைக் குறிப்பிடுகின்றனர். கவிதைத் தொகுப்பில்
தேசியப் பாடல்களுக்கே முதலிடம் தரப்பட்டுள்ளது.
தேசத்தின் மீது! கொண்ட அன்ப்பரும் பற்றே
சுதந்திர வேட்கையாகப் பரிணமித்தது. சுதந்திரம்,
சுதந்திரம்—என்று கிளிப்பிள்ளை போலப் பாடித்
கொண்டிராமல், ஆனந்த சுதந்திரத்தைப் பாருக்
குள்ளே நல்ல நாடான இப்பாரத நாடு ஏன்
அடைய முடியவில்லை? என்று எண்ணிப் பார்க்க
லானான். ‘ஐயர்’ — எனும் கொடுங்கோல் மன்னனின்
ஆட்சியில் இருந்து ருஷ்ய நாடு விடு பெற்றது போல
ஏன் இங்கு ஒரு யுகப் புரட்சி எழவில்லை என்று ஆழச்
சிந்தித்தான். அப்போதுதான் இங்கே நெஞ்சில்
உரமுமின்றி நேர்மைத் திறமுமின்றி, அச்சமும்
பேடிமையும் அடிமைச் சிறுமதியும் உச்சத்திற்கொண்டு
ஊமைகளாய் இருக்கும் மக்களை — புல்லடிமைத்
தொழில் பேணி விழுகின்ற மக்களைக் — கண்டான்.
“நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே!” — என்று வெகுண்
டெழுகின்றான். “கஞ்சி குடிப்பதற்கிலார் அதன்
காரணம் இவையெனும் அறிவு இலார்” என்று அவர்
அறியாமை உண்டு கண்கலங்கி “பஞ்சமோ பஞ்ச

மென்றே நிதம் பரிதவித்தே உயிர் துடிதுடித்தே,
துஞ்சி மடிகின்றாரே இவர் துயர்களைத் தீர்க்க ஓர்
வழியில்லையே!" என்று ஆற்றாமை வெளிப்படப்
பேசுகின்றான்.

பாரதி காணத் துடித்த சமுதாயத்தில் எல்லோரும்
சமம் என்பது உறுதி.

“ முப்பது கோடி ஜனங்களின் சங்கம்
முழுமைக்கும் பொது உடைமை
ஒப்பிலாத சமுதாயம்
உலகத் துக்கொரு புதுமை ” —என்று

‘சமத்துவம்’ காண்பது பொதுவுடைமைத் தத்துவத்
தால் மட்டுமே முடியும் என்கின்றான்.

சமத்துவம் என்பது வெறும் பொருளாதாரச்
சமத்துவம் மட்டுமன்று. ஆணும், பெண்ணும் சமம்
என்ற தீர்க்கமான முடிவு கொண்ட கவிஞன் மண்ணுக்
குள்ளே சில மூடர் மாதரறிவைக் கொடுத்து மாதர்
தம்மை இழிவு செய்யும் மடமையோடு இருப்பதைக்
கண்டு — புழுங்கி

“ ஆண்களோடு பெண்களும்
சரிநிகர் சமானமாக
வாழ்வம் இந்த நாட்டிலே ”

என்கிறான். முடிவாக,

“ எல்லோரும் அமரநிலை எய்தும் நன்முறையை
இந்தியா உலகிற்களிக்கும்
ஆம்! இந்தியா உலகிற்களிக்கும் ”

என்று உறுதியோடு கூறி ஆன்மீக உயர்வால் இந்திய
நாடு உலகத்தார் எல்லோரும் மன அமைதி பெறு
கின்ற வழியினைக் காட்டும் என்று கூறி அமைகின்றான்.

“நூறாண்டு கண்ட பாரதி” — எனும் இச்சிறு நூலில் பாரதி எனும் தேசியக் கவிஞனை, சமுதாயச் சீர்திருத்தவாதியை, புதிய உலகு படைக்க முனைந்த மனிதாபிமானியை நமக்குப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றார் ஆசிரியர்.

வீர வணக்கம் செய்வது தமிழரின் மரபு. ஆயினும் இலக்கிய வீரர்களுக்கு வணக்கம் செலுத்தும் போது அவர்கள் வெளி நாட்டாராலும் வணக்கம் செலுத்தப் படுகின்ற திறமையான புலமை பெற்றவர்களா என்பதை நடுநிலையில் நின்று ஆராய்ந்தறிந்து நிறுவுதல் அறிஞர் கடன். கூட்டத்தில் கூடி நின்று கூடிப் பிதற்றி விட்டு நாட்டத்தில் கொள்ளாமல் அவ் வீரர்களை நட்டாற்றில் தள்ளி விடுகின்ற பழக்கம் மறைய வேண்டும்.

சிலி நாட்டு கவிஞன் “பாப்லோ நெருடாவின்” சொற்கள் நம் உள்ளத்தை நெருடிச் செல்கின்றன. வீர வணக்கங்கள் அர்ச்சனைப் பூக்களாயினும் அவை பொருளறிந்து போற்றப்படல் வேண்டும். ஊன் கலந்து உயிர் கலந்து படித்து அறிந்து, உணர்ந்து தெளிந்த பின்தான் கவிஞன் ஒருவனைப் பற்றிப் பேச முயல் வேண்டும் எனும் ஆசிரியரின் அறிவுரை காலம் அறிந்து தரப்படுகின்றது. ‘பாரதி’ ஒரு விளம்பரக் கருவியாக்கப்பட்டுவிடக் கூடாது என்னும் ஆசிரியரின் அக்கறை யாருக்கும் இல்லாத அக்கறையாக இவருக்கு மட்டும் இருப்பானேன்?

மாறுபட்டக் கருத்துக்களைத் துணிவுடன் விவாதிக்கின்றார். எப்பொருளாயினும் யார் யார் வாய்க் கேட்கினும் அதன் மெய்ப் பொருள் காண்பது அறிவு

எனும் வள்ளுவமே மேத்யூ ஆர்னால்டின் கருத்தாக இலக்கியத் திறனாய்வுக்கு இலக்கணம் வகுக்கிறது. "To see the object as in itself it really is" — Matthew Arnold — Essays: I Series)

கவிஞரின் பாடல் வரிகளை மட்டுமே வேத வாக்காகக் கொண்டு விடாமல், கட்டுரை, கதை, கடிதம், வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகள் என்று அவை அனைத்தோடும் இணைத்து அலசி, ஆராய்ந்து உண்மை காணும் ஆசிரியன் அணுகுமுறை பாராட்டுக்குரியது.

“பெரிய மனிதர்களிடம் நமக்கு உண்மையான அன்பும், மரியாதையும் இருக்க வேண்டுமானால் அவர்களது தவறுகளையும் நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்” என்பது புதிய கண்ணோட்டம். ஷேக்ஸ்பியர் புகழ் பாடுவதைக் கேட்டே பழகியவர்களுக்கு டாக்டர் ஜான்ஸன் ஷேக்ஸ்பியரிடம் குறையும் உண்டு, அவை அவர் புகழை மறைத்து, மூழ்கச் செய்யும் அளவு போதுமானவை - (“Shakespeare with his excellences has likewise faults and faults sufficient to obscure and overwhelm any other merit” - Dr. Johnson) என்று கூறியதும் தாங்க முடியாத சினம் எழுந்தது. அதுபற்றிக் கேட்ட போது ஜான்ஸனும் ஆசிரியரின் கருத்தையே தெரிவித்தார்,

“பாரதி நமக்கு வேண்டியவரே, சத்தியம் அவரினும் மேம்பட்டது அல்லவா?” என்னும் ஆசிரியர் கேள்வியில் தொனிக்கும் நக்கீரத் துணிவு பாராட்டுக்குரியது.

முடிவாக ஒன்று : “தனியொருவனுக் குணவிலலை யெனில் ஜகத்தினை அழித்திடுவோம்” எனும் வரிகளை விமர்சிக்கும் போது ஆசிரியர் பாரதியின் கொள்கைக்கு “ரத்த வர்ணம் பூசி விடாதீர்கள்” என்று கேட்கிறார்.

“அவ்வரிகள் ஒவ்வொரு மனிதனிடமும் இருக்க வேண்டிய சமூகப் பொறுப்பையும் மனிதாபிமானத்தையும் வற்புறுத்துவதாகவே சாதாரண இலக்கிய வாசகன் உணர்வான்” என்றும் விளக்கம் கூறிய ஆசிரியர்,

‘அழித்திடுவோம்’ — என்பது வன்முறையைத் தூண்டும் என்று சிலர் முகம் மலரலாம்” — என்று பேசுகின்றார். பொதுவுடைமை வாதிகள் வன்முறையாளர்கள் என்ற கருத்து ஏற்படச் செய்திருக்கிறார்.

“இனியொரு விதி செய்வோம் — அதை எந்த நாளும் காப்போம்”

— என்று அமைதி முறையிலே, விதியாக, சட்டமாகப் பொதுவுடைமைக் கோட்பாட்டை உருவாக்கவே கவிஞன் விரும்பினான் என்பது தெளிவு. ஆனால்,

“மனிதருணவை மனிதர் பறிக்கும் வழக்கம்” இனியும் இருந்து அதனால் தனியொருவனுக்கு உணவில்லை எனும் நிலை ஏற்பட்டால் அத்தகைய மண் அழிந்தாலும் பரவாயில்லை என்ற எண்ணம் தானே

“மூப்பது கோடியும் வாழ்வோம் — வீழில் மூப்பது கோடியும் வீழ்வோம்”

என்று பாடிய கவிஞனின் நெஞ்சிலிருந்து பிறக்க முடியும்? வன்முறைக்கு வித்திடுவது மனிதாபிமானம் மிக்க கவிஞனின் நோக்கம் அன்று. அங்கே அவன் நம்மை எச்சரிக்கின்றான். பொதுவுடைமைச் சமுதாயத்தை அமைதியாக அமைத்துக் கொள்வதே வன்முறை வளராமல் தடுக்கும் வழி. பாரதியைப் பொதுவுடைமை வாதிகள் சொந்தம் கொண்டாடுவது தவறன்று. ஆசிரியரின் அனுகுமுறையும், திறனுய்வுத்திறனும் நம்மவர் பாராட்டுக்குரியன.

மாணவர் திரு. உ. முருகன் எம். ஏ., வ. உ. சிதம்பரனார் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரி, தூத்துக்குடி. (மானில அளவில் மாணவர்களுக்கான இலக்கியப் போட்டிகளில் பரிசுகள் பெற்றவர்)

“ உண்மை அறிவு ஊற்றில் ஒரு பாட்டெழு நம் மாகவிக்கு மரணத்தற்குப் பின் பெருமை ”

என்ற கண்ணதாசனின் கவிதை ஏக்கம் இக்கட்டுரை யாசிரியரின் உள்ளத்தில் இருப்பதை இவரது எழுத்துக்களில் காண முடிகிறது. அச்சமும், அடிமைச் சிறுமதியும் உச்சத்திற் கொண்ட ஊமைச் சனங்களாக மக்கள் உள்ளத்தை எண்ணி, பாழ்பட்டு நின்ற பாரத தேசத்தை மேம்படுத்திய பாரதிக்கு இந்நூல் உண்மை யான புகழ் சேர்க்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் இக்கட்டுரையில் “சொல்லில் உயர்வு பாரதியின் தமிழ்ச் சொல்” என்று கூறும் ஆசிரியர் ஆங்கில மேற்கோள்களை அடைப்புக் குறிகளில் இட்டும், அதிகமான ஆங்கில வார்த்தைகளைத் தவிர்த்திருந்தால் இன்னும் நன்றாக இருக்கும். (செக்யூலர், குருப்பீஸம், எலாஸ்டிஸிடி போன்றவை). நூறாண்டு கண்ட பாரதியின் பெருமையை இக்கட்டுரையில்,

“பாரதியின் உள்ளம் புதுமையை விரும்பும்; கோரங்களைக் கண்டு பதறும்; எழிலில் மயங்கும்; அலங்காரங்களை நாடும்” (பக்கம் 21)ல் காணமுடிகிறது. திறனாய்வு என்பதற்கு “இலக்கியங்களுக்கும் சீசன் உண்டு. ஒவ்வொரு காலக் கட்டத்தின் தேவைக்கேற்ப மதிப்பீடுகள் மாறும்”, (பக். 51) என்று

விளக்கம் தரும் செய்தி உண்மையில் பாராட்டுதற் குரியது. மேலும் இத்தகைய திறனாய்வுகள் அதிகமாகத் தோன்றுவதால் பல சிக்கல்கள் ஏற்பட வாய்ப்புண்டு என்பதை உணர்ந்த ஆசிரியர் “மேற்கோள் எடுக்கும் போது சந்தர்ப்பந்திற்கு ஏற்றபடி புரிந்துகொள்ள வேண்டும். அதேசமயத்தில் அவர்களது கண்ணியம் காக்கப்பட வேண்டு” (பக்: 29) என்று கூறுவதை எழுத்தாளர்கள் அனைவரும் உணர்வது நல்லது.

இக்கட்டுரையின் மூலம் பாரதியின் விருப்பத்திற்கேற்ற மெல்லத் தமிழிளிச் சாகும் என்ற வசை மறைவதை உணர முடிகிறது. ஆகவே இந்நூல் தரமானது என்பது உண்மை, வெறும் புகழ்ச்சியில்லை.

புலவர் அடியன் மணிவாசகன்

சோலையிலே பூக்கின்ற மலர்கள் மணத்திற்காக மட்டும் பயன்படுவதில்லை; அவை மருந்தாகவும் பயன்படுகின்றன. அதுபோலவே இறவாத கவிஞனின் இதயத்திலே பூக்கின்ற எண்ணங்கள் மக்கட் சமுதாயத்தை மகிழ்விப்பதோடு அமையாமல் மக்களை ஒருமைப்பாட்டு நெறிக்கு ஈர்க்கின்ற மாமருந்தாயும் புரட்சித் தீயாயும் அமைந்துவிடுகின்றன.

இந்நூல் தரும் பாரதியின் அடிமனத்தில் எரிந்த தீ பத்தித் தீயாகும். இந்தத் தீயிலே வார்த்திட்ட நெய்யோ சமுதாயக் கொடுமைகளாகும். பாரதியின் நெஞ்சத் தீயைப் பலப் பல காற்றுகள் தங்கள் பக்கம் சுழன்று இழுத்தன! தாயக மக்களின் தவிக்கின்ற இன்னல்கள் ஒரு புறமும் அடிமைப்படுத்திய அயலாரின் அருந்தளையை அறுக்கும் புரட்சி ஒரு புறமும் நெஞ்சமெலாம் ஊறி நித்தைது இனிக்கும் தெய்வக் கோட்பாடு ஒருபுறமும் போட்டி போட்டு இழுத்தன.

அகத்தே கறுத்து, புறத்தே வெளுத்த கலக மானிடப் பூச்சிகளைத் திருத்த முற்பட்ட வடலூரா ரைப்போலப் பாரதியும் இறைவனுடைய திருமுன்னே மூடப்பழக்க வழக்கங்களைச் சாடியே பாடியதைச் செயலிழந்த வெறுஞ் சொல்லர்கள் இன்றாவது உணரமாட்டார்களா!

இந்த நூற்றாண்டு விழாவிலாவது பாரதியின் முழுநெஞ்சைத் தமிழ்கூறும் நல்லுலகம் புரிந்து கொள்ளக் கடமைப் பட்டுள்ளது.

சமுதாய மாற்றம் என்பது சாதி வேறுபாடற்ற 'ஒன்றே குலம்' என்பதாகும். இதற்கு வழி, இறைவன் என்ற உணர்ச்சிக்குமுன்னே எல்லோரும் கோவிலிலே பூசனைபுரியும் உரிமையளித்தல் கலப்பு மணத்தை ஊக்குவித்தல் போன்ற முற்போக்கு நடவடிக்கையாகும்.

பாரதியின் நெஞ்சப் பிழிவாக அமைந்த ஒரு பாடலை இங்கே பாட வைக்கிறேன்:

“முட்டும் அன்புக் கனலொடு வாணியை
முன்னுகின்ற பொழுதிலெலாம் குரல் காட்டி
பராசக்தி ஏழையன் கவிதை
யாவையும் தனக்கெனக் கேட்கிறான்!”

நன்றிக்கு உரியவர்கள் :

எழுத ஊக்குவித்த திரு. த. பி. ஆறுமுகம், எம். ஏ. எம். எட்., ம. தி. தா. இந்து மேல்நிலைப் பள்ளி, திருநெல்வேலி; அச்சடித்த ஸ்ரீவைகுண்டம் ரத்னா பிரஸ் உரிமையாளர்; வெளியிட அனுமதித்த தூத்துக்குடி பாரதி தமிழ்ச் சங்கத்தினர்; பாராட்டி வாழ்த்திய திரு. ரா. அ. பத்மநாபன்; வாசகர் கருத்துரை வழங்கிய திரு. சோ. சண்முகம், திரு. உ. முருகன், திரு. மணிவாசகன்; வாசித்துக் கொண்டிருக்கும் நீங்கள்!

மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதிபார் பற்றிய

ஒரு தெளிவான, தீர்க்கமான பார்வை:- 1982 பிப்ரவரி

‘சேமமுற வேண்டுமெனில் தெருவெல்லாம்
தமிழ் முழக்கம் செழிக்கச் செய்வீர்’

நா. 1—75